

Έτος Δ'. — Τεύχος Β.

Μάρτιος 1926

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Ε. Τ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ :

† ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΔΑΣ

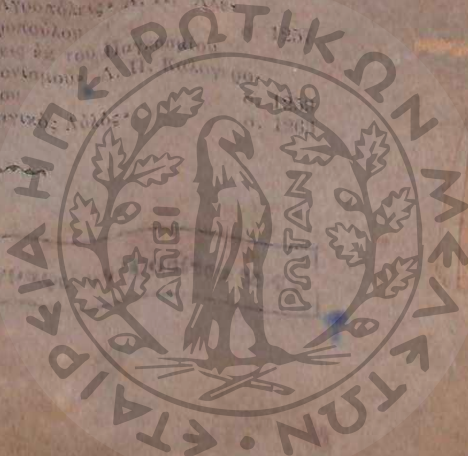
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Προσφώνημα Λογιστών· Α. Π.
'Αλεξ. Ψυχροπούλου σ. 1233
Αποκαταστάσις Μελαρά Σημετά
του Σπυριδίου Πολυκαίου· Α.
Παλαβριγγίου σ. 1236
Η Δυστυχία της 'Αστικής·
'Αλεξ. Ψυχροπούλου σ. 1241
Η Ε. Τ. η 'Αστική· 'Ανδρέας
'Ελισσαίου· Α. Π. 'Αλεξ. Ψυχροπούλου
σ. 1246

- Δυστυχίαν Μεγαλοπόλεως· σ. 1251
Επιμνημόσυμος Λόγος· σ. 1252
Μ. Μεγαρίδου
Εορταστικὴ Ζήτησις· Ποιη-
τὰς 'Αγροπόλεως· Α. Π. 'Αλε-
ξ. Ψυχροπούλου σ. 1253
Εἰδήσεις ἐκ τοῦ Παιδαγωγικοῦ
Τεχνολογικοῦ Σ. Π. Παιδαγωγικὴ
σχολῆς
Ὁ Μανιχαισμός· σ. 1261

Γραφεῖον Πυθαγόρας

Τ. 1900

“ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ,”

Μηνιαῖον περιοδικὸν Ε. Τ. ἐκδοδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντὴς Α. Π. Ἀλεξανδρόπουλος — Βαλτετσίου 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησίως, ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ	Γ.Δ.	60
» » ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	3
ΔΙΑ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΧΩΡΑΣ	Σελλήνια	10
ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΔΑΠΗΝ	Δραχμαί	60*

(*) Ἡ συνδρομὴ διὰ τὴν Ἡμεδαπὴν περιορίζεται εἰς δραχ. 50 ἐφ' ὅσον προπληρώνεται εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιστοιχῶν καὶ ἐν Ἀθήναις πρὸς τοὺς ἐν ἐκάστῃ Στοᾷ εὐχρῶς ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰσπραξίν αὐτῇ. ἢ ἄλλως ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν δόδος Βαλτετσίου 3.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Γ. Καλογήρης Librairie Centrale rue Emad-el-Dine Κάιρον Τ. Κ. 567. — Σπ. Γρίβας The Central Library δόδος Παυλίου 11 Ἀλεξάνδρεια

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ Α. Calevas 44 B. St. S.W. Washington D.C. Phone Franklin 9089.

ΕΝ ΚΥΠΡῳ Χ. Τορνάρτης Λεμεσός Τ.Κ. 190. — Νεοπτ. Πασχάλης Λευκωσία Τ.Κ. 235 — Γ. Α. Γεωργιάδης καθηγητὴς Λάρναξ. — Σ. Μαρκίδης Πάφος Τ.Κ. 34.

ΕΝ ΗΠΕΙΡῳ Γ. Ε. Ράδος — Γ. Π. Στ. Ἰωαννίδης Ἰωάννινα.

ΕΝ ΘΡΑΚῇ Σ. Κ. Γούναρης, Ἀλεξανδρούπολις

ΕΝ ΙΟΝ. ΝΗΣΟΙΣ Ν. Δ. Μπελέτης, Ζάκυνθος. — Ν. Χ. Σπυράκος, Κέρκυρα.

ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Κ. Προκοπίου, Δράμα. — Γ. Κωνσταντινίδης, δόδος Τσιμισκή 11 Θεσσαλονίκη. — Παν. Ν. Παπαπάντας, δόδος Μητροπόλεως Ἀθῶνος. — Θ. Μινίκη, Καστρονάκης καὶ Γεωργαντζᾶς, δόδος Βενιζέλου 69, Ἰωνία. — Θ. Πανταζής Καβάλλα. — Ἰωαν. Τερμετζής, δικηγόρος, Καβάλλα.

ΕΝ ΜΥΤΙΑΗΝῃ Ἀρμάνδος Ἀλεβιζάτος, δικηγόρος.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ Μιχαὴλ Βολάμπιος, δόδος Μπουμπουλίνης 50.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΙ ΔΟΓΜΑΤΩΝ

Ἀφ' οὗτο ἡ ἀνθρωπίνη διανόησις ἤρξατο λειτουργεῖν ἀκατάσχετος χωροῦσα εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας περὶ ἀρχῆς καὶ τέλους τῆς δημιουργίας, ἀρμονίας τῶν ἀπείρων κόσμων, ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπίνης ὄντητος, διαπλάσθησαν, ἐξευλόγησαν καὶ διέλαμψαν κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων διάφοροι φιλοσοφικαὶ θεωρίαι εἴτε ὑπὸ τὴν ἀπροκάλυπτον ἐμφάνειν συστημάτων τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ ἐπισήμου ἐπιστήμης εἴτε ὑπὸ τὸν κρύφιον συμβολικὸν τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων, ἐξ ὧν ὠρμήθη ἔρευνα θαρραλέα πρὸς τὴν γνῶσιν ἀοράτων ἀνὰ τὸ Σύμπαν στοιχείων καὶ δυνάμεων καὶ ἀγνώστων ψυχικῶν δυνάμεων καὶ αἰσθήσεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡθικῶς ἐξευλιγμένου ἀνθρώπου, ἔρευνα διανοητικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων καὶ κλάδους τῶν Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν (*). Ἡ ἀνθρωπίνη ἀλήθεια καὶ ἀδιάσειστον προϋπόθεσις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας κατὰ τὴν διάφορον καὶ μορφολογικῶς παραλλήλῃ ἀνθρωπίνῃ ἀλήθειᾳ αὐτοῦ πνεύματος διεπομένην ἐνδοχὴν τῶν ἡμετέρων.

Πάσαι αἱ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας διαπορεύονται γενεαὶ καὶ θεωρίαι κατὰ τὰ διάφορα συστήματα εἴτε τῆς ἐπισήμου ἐπιστήμης

(*) Αἱ καλούμεναι Ἀποκρυφαὶ Ἐπιστῆμαι ἀποτελοῦν διὰ τὰς παρ' ἡμῶν ταύτας τῶν διανοουμένων, πλὴν διαφόρων ἐκτελέσεων, ἀγνώστον γινώσκον ἀπὸ τοῦ παρόντος τευχὸς θὰ δηλώσονται σειρά μελετῶν, ἀποσατοχάζουσα τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Πυθαγόρου» εἰς τοὺς ἀγανεῖς τοῦ Ἀγνώστου κόσμου καὶ ἀφελομένη εἰς τὸν βαθμολογιατικὸν ἐρευνητὴν τῆς ιστορίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐν γένει διαγοήσεως καὶ πνευματικῶν συντεταγμένων αὐτῇ. Λογογράφον Π. Καλογερόπουλον.

μης είτε τῶν θρησκευμάτων, ἐνέχουσι βιχυτάτας ἐννοίας θεμελιούσας μεγάλας ἀληθείας καὶ ὑψίστας διδασκαλίας, αἵτινες κατανοοῦμεναι πλήρως καὶ ἐφαρμοζόμεναι πιστῶς θὰ ἠδύναντο νὰ παρασκευάσωσι τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εὐημερίαν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν· θὰ ἠδύναντο κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν ῥῆμα νὰ ἐγκαταστήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ, ἀποτελοῦσα σύστημα πρακτικῆς φιλοσοφίας δὲν ὑστέρησεν, ὥς γνωστὸν, περὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν μεγίστων σοφίας δὲν ὑστέρησεν, ὥς γνωστὸν, περὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν μεγίστων ἀληθειῶν καὶ παροχὴν ὑψίστων διδασκαλιῶν, αἵτινες πᾶσαι συνοψίζονται εἰς τὴν περιλάλητον Τριλογίαν.

Ἄλλ' αἱ βαθυστόχαστοι ἐννοιαὶ τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, τῶν συμβολικῶν μυστηρίων καὶ τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, οὐδέποτε κατενοήθησαν πλήρως. ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, συνήθως δὲ καὶ παρηρμηγνέθησαν.

Διὰ τοῦτο νεώτερος Τέκτων ἀλλὰ βαθὺς ἐρμηνευτὴς τῆς Τεκτονικῆς Φιλοσοφίας, εὐλόγως ἀπεφάνητο ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δυστυχεῖ, διότι ὅχι μόνον δὲν ἠγνόησεν ἀλλὰ καὶ παρηρμήνευσε τὴν εὐγενῆ Τεκτονικὴν Τριλογίαν, διότι δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη τί ἐστὶν ἐλευθερία καὶ συγχέει ταύτην πρὸς τὴν ἀναρχίαν, διότι δὲν ἠγνόησε τὴν πραγματικὴν ἐννοίαν τῆς ἰσότητος, διότι δὲν ἠσθάνθη ἀκόμη τὴν ἀδελφότητα (*).

Καὶ ἰδοὺ τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν καὶ γνώμην προσεπικυροῖ διὰ τοῦ κατωτέρω παρατιθεμένου λόγου ὁ νέος Σεβ. τῆς Στ.: «Υψηλάντης» μετὰ τοῦ κύρους, ὅπερ ἀντλεῖ ἐκ τῆς πρακτικῆς Τεκτονικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐργασίας τῆς ἰδιοτύπου κατὰ τοῦτο καὶ ἀξιοζήλου ταύτης Στοᾶς.

Πράγματι διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ παγκοσμίου πολέμου κατερρακώθησαν αἱ κατὰ καιροὺς πομπῶδως ἀναπεταννύμεναι σημεῖα τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσότητος καὶ Ἀδελφότητος, διότι αἱ ἀρχαὶ αὗται παρηρμηγνέθησαν, λαῶν ἐξοντώσεις ἐπεκυρώθησαν διὰ συνθηκῶν, πάλιν τάξεις ἐξεργάγη, ἀνατρεπτικαὶ ἰδέαι ἐκλόνισαν τὴν κοινωνικὴν ἰσορροπίαν, τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα εἰσέγησαν, τὰ εὐγενῆ ἰδανικὰ περιεφρονήθησαν καὶ πρὸ πάντων αἱ λαϊκαὶ ἐλευθερίαι διεπορεύθησαν.

Ἡ ἀληθὴς πίστις καὶ εὐλάβεια πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς λαϊκῆς νεύθησαν.

(*) Ὅσα Λόγον Πανηγυρικὸν ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Στ.: «Βυζάντιον», ἐκφωνηθέντα ὑπὸ Στυλιανοῦ Πρωτονοταρίου (Τεῦχος Ἰανουαρίου σ. 1131-1132).

ἐξέλιπεν. Οἱ φιλαλεύθεροι θεσμοὶ καταστρατηγούμενοι κατὰ τρόπον ἀσύστολον ὠδήγουν πρὸς ἀτασθαλίαν, ἀκολασίαν πολιτικὰς καὶ τέλος πρὸς ἀναρχίαν.

Ἰδοὺ ἡ παρηρμηγνεία τῆς Ἐλευθερίας συνεπαγομένη τὴν παρηρμηγνείαν τῆς Ἰσότητος καὶ Ἀδελφότητος.

Τοιαύτη παγκοσμίως κρατοῦσα παρηρμηγνεία τῆς Τεκτονικῆς Τριλογίας συνεπάγεται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν θεσμῶν καὶ νόμων ἐκάστης πολιτικῆς κοινωνίας τὴν παραποίησην καὶ παραγραφὴν τούτων κατὰ τρόπον μετατρέποντα τὴν ἐλευθερίαν εἰς καταδυνάστευσιν ἀναρχικὴν.

Τοιαῦται τάσεις καὶ ὁρμαὶ νοσηραὶ ἐξεδηλώθησαν γενικῶς ἐν τῇ πολιτικῇ βίῃ τῶν λαῶν καὶ προεκάλεσαν ἐνιαχοῦ τὴν ἀνάγκην περιορισμοῦ τῶν παρηρμηγνυσμένων ἐλευθεριῶν πρὸς καταστολὴν τῆς πολιτικῆς ἀκολασίας καὶ ἀτασθαλίας. Ὁμολογουμένως πρὸς ὕπαρξιν ἐλευθερίας προαπαιτεῖται πεφωτισμένη περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας συνείδησις.

Ἐφ' ὅσον ἐξεδηλώθησαν συμπτώματα αξιοθρήνητα, ὅτι ἡ τοιαύτη συνείδησις ἐξέλιπεν ἢ σφόδρα ἐμειώθη παρὰ τε τοῖς ἀρχομένοις καὶ τοῖς ἄρχουσι, προβάλλει κατὰ νόμον ἱστορικὸν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη ἀναστολῆς ἢ τοῦλάχιστον περιστολῆς τῶν ἐλευθεριῶν, μέχρι φωτισμοῦ τῆς πολιτικῆς συνείδησεως τῶν λαῶν.

Τὸν τοιοῦτον φωτισμὸν ἐπαγγέλλεται πάντοτε ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ.

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33.

μινύνη τὰ ἡχηρὰ κτυπήματά της πρὸς τὸν ἐκδηλούμενον βόμβον τῆς ζωῆς.

Τὸ σχεδὸν παγκόσμιον δράμα, τὸ ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914, ἀπεκάλυψε τὰ μελανὰ σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ κατέδειξεν ὅποια μεγάλη απόστασις χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τὸν ὁμορφον, τὸν ἠθικὸν καὶ ἀγγελικὰ πλασμένον κόσμον.

Οὐ μόνον αἱ ἀναπετασθεῖσαι σημαῖαι τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσότητος καὶ Ἀδελφότητος, αἱ συναγείραςαι τὸν κόσμον εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν, κατερρακώθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκπροσώπους ἀκόμη τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶδομεν ὁδεύοντας πρὸς Ἀγκυραν καὶ ἐξαγοράζοντας τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος αὐτῶν μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν συμμαχησάντων, ἀγωνισθέντων καὶ ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας ἐλπιδάντων λαῶν. Παρέστημεν θεαταὶ εἰς ἐκπατρισμοὺς καὶ μετοικεσίας πληθυσμῶν, ὥς καὶ οἱ σκοτεινότεροι ἐν τῷ παρελθόντι αἰῶνες δὲν ἐγνώρισαν.

Συνεχρωτίσθημεν μετὰ λαοὺς ἀλαζονευομένους καὶ διακηρύττοντας ἑαυτοὺς φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ, καταδείξαντας δὲ ὅτι ὅλος ὁ πολιτισμὸς αὐτός, τὸν ὅποιον αὐτοὶ ἐθεώρουν ὡς τὸ ἐκτάκτως πολιτισμότερον ἀποτέλεσμα τῶν πολυχρονίων προσπαθειῶν των, εἶναι πρᾶγμα ἐλάχιστον κατ' οὐσίαν σημαῖνον.

Αἱ περὶ ἰσότητος ἀρχαὶ μεγάλων φιλοσόφων παρηρηνηυῆσαν κατὰ τρόπον τοιαύτα προκαλέσαντα κοινωνικὰς ἀνατροπὰς, ὥστε, ὅπου ἐφηρμοσθήσαν, οἱ δυναστευόμενοι νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς δυνάσται, οἱ δὲ ὡς δυνάσται φερόμενοι οὐχὶ ἴσοι πρὸς τοὺς ἀλλὰ δυναστευόμενοι. Τὰ μέσα πρὸς πραγμάτων τοῦ σκοποῦ τῆς ἰσότητος ἐνομήσθη, ὅτι ἀρμόζει νὰ μετέχωσι τῆς βίας διὰ τῆς ὁποίας προσεπάθησαν μέχρι τοῦδε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἰσότητα.

Οὕτως ἀντιλαμβανόμεθα, ἐν τῇ παρερμηνείᾳ τῶν περὶ ἰσότητος νόμων, τὴν ὀκνηρίαν πολλάκις προβάλλουσαν δικαιώματα ἰσότητος πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἐργασίας, ἐφ' ἧς στηρίζεται, κινεῖται καὶ ζῇ ἡ ἀνθρωπότης. Παριστάμεθα ἤδη εἰς μίαν πάλιν τῶν κοινωνικῶν τάξεων διεξαγομένην οὐχὶ ἐπὶ πεδίου εὐγενοῦς ἀμιλλῆς, ἀλλ' ἐπὶ πεδίου μίσους καὶ ἐγωισμοῦ, μετὰ ἰδέας πόρρω ἀπεχούσας τοῦ συναισθήματος τῆς ἀδελφότητος, ἀνατρεπτικὰς δὲ τῶν κοινωνικῶν νόμων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξελέγθησαν καὶ προσέδουν αἱ κοινωνίαι. Οὕτως αἰσθητά τιμῆς, πατριωτισμοῦ, φιλανθρωπίας, ἅτινα ἄλλοτε ἀπετέλουν τὰ κύρια θέματα τῆς κοινωνικῆς, οὕτως εἰπεῖν, νομοθεσίας, προκαλοῦσι

τὴν ἐκπλήξιν, τὴν περιφρόνησιν ἢ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἂν θέλετε ἀκόμη.

Αἱ κατόπιν τῆς γενικῆς διαταραχῆς ἐπελθοῦσαι εἰς διάφορα Κράτη πολιτεῖαι καὶ μεταβολαί, οὐδόλως ἀπέρρευσαν ἐκ τῶν ἐπαγγελιῶν, αἵτινες προσβλήθησαν ὡς σκοποὶ τοῦ συναγερμένου καὶ ἀλληλοσπαραγμοῦ μεγάλου μέρους τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλ' εἴτε αὐταὶ ἀπέσεισαν κάθε χαλινὸν ρυθμίζοντα τὴν κοινωνικὴν πορείαν, δημιουργήσασαι οὕτω τὴν ἀναρχίαν, εἴτε περιήγαγον τὴν χώραν εἰς τοιαύτην ἀνωμαλίαν, ὥστε τὸ ἐπικρατήσαν πολιτεῖμα φαινομενικῶς μόνον νὰ παρίσταται ὡς ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἀτόμου, οὐσιαστικῶς ὅμως νὰ δημιουργῇ πραγματικὰς συνθήκας προκαλοῦσας τὴν ἀνάγκην περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας σχέσεως, τῆς ἀρχῆς τοῦτέστιν ἐκείνης, τῆς ἀποτέλεισιν τὴν βάσιν τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου.

Τούτου ἐνεκεν εὐνόητον εἶναι ὅποια διαμάχαι προεκλήθησαν ὅπως διεσείσθῃ ἡ κοινωνικὴ πειθαρχία καὶ ὅπως ἐμειώθῃ ἡ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐμπιστοσύνη.

Τὸ ἐκ τῆς γενικῆς αὐτῆς διαταραχῆς παραχθέν κύμα δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφίση ἀπρόσβλητον, κατὰ βαθμὸν ἀνάλογον, καὶ τὸ ἡμέτερον κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν σκάφος, ὅπερ κλυδωνιζόμενον δὲν ἀνευρίσκει τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ προσορμισθῇ διὰ τὴν γενικὴν αὐτοῦ ἀνόρθωσιν.

Φυσικὸν ἦτο, κατόπιν μάλιστα τῶν ἐθνικῶν ἀτυχημάτων, αἱ ἐκ τούτων νοσηραὶ ἐκδηλώσεις νὰ ἐμφανισθῶσιν ὑπὸ ἐντονώτερον χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ πάντων ἡμῶν καθήκον ὅπως μὴ ἀφεθῶμεν παρὰ συρῶμεν εἰς ἀντιλήψεις, αἵτινες βαρεῖαν ἀσθένειαν προσεκόμισαν εἰς τὸν ἡμέτερον κρατικὸν καὶ κοινωνικὸν οργανισμόν.

Ἐπιβεβλημένη εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν πάντων ἡμῶν, ὅπως ἀνακόψωμεν τὸν μαρasmus, τὸν καταρρέοντα τὴν ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν μας ζωὴν, ὅπως ἀποκαταστήσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἀποτελοῦν τὰς ἐπάλξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις ἐφώτισεν ὅλον τὸν λοιπὸν κόσμον καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν νὰ κυριαρχήσῃ ἐπ' αὐτῆς ὁ θάνατος ἀπὸ τὰς ἀπογοιτεύσεις, διότι τότε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν ζῶντες ὡς σύνολον.

Ἄς ἔχωμεν ἐν προκειμένῳ ὑπ' ὄψει τοῦ ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου λεγθέν: «Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων ὁμῶν τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενον ἀποκτεῖναι· φοβηθῆτε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον τὴν ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι».

Ἄς φροντίσωμεν ὡς άτομα καὶ ὡς σύνολον, ὅπως διαλύσωμεν τὰς μεταξὺ ἡμῶν ἀντιθέσεις καὶ προτάσωμεν τὴν ὁμόνοιαν κατὰ τῶν ἐπατελοῦντων τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴν μας ἰσορροπίαν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διαβλέπομεν ραγδαίως ἐπερχομένους.

Κατανοήσωμεν ὅτι περιεπλάκημεν εἰς ἀπατηλὴν ὁδὸν καὶ περιεπέσαμεν εἰς τροχίαν, ἐκ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν.

Ἄς ριφθῶμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀναπλάσεως τοῦ τόπου μας καὶ ὡς ἀπομακρύνωμεν πάσας τὰς θλιβεράς σκέψεις ἀφυπνίζοντες διὰ τοῦ θάρρους ἡμῶν τὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἀκόμη ἐγκλείομεν, καὶ ὡς διδάξωμεν ὡς Τέκτονες πῶς πρέπει νὰ διέρχεται τις τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν ἐν γένει τοῦτον εὐγενῆ ἀγῶνα, ἀφιέμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν ὑποστήριξιν τῆς Διοικούσης ἡμᾶς Ἀρχῆς καὶ ὅτι διὰ συνεννοήσεων καὶ συντονισμοῦ τῶν δυνάμεων ὄλων τῶν Τεκτονικῶν ἐργασιῶν θὰ σχηματίσωμεν παράταξιν ἰσχυράν, ἥτις ὡς σημαντικὸς παράγων θὰ ὑπολογίζεται εἰς κίνησιν ἀποσκοποῦσαν τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ὡς πολῖται καὶ ὡς ἄνθρωποι.

Εἰς τὸ πρόγραμμα ἡμῶν, ὅπερ θὰ περιστραφῇ εἰς τὰς ὡς ἄνω ἀντιλήψεις, ὡς κυριαρχήσῃ προσπάθεια τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἐν ταῖς νέαις ἰδέαις τοῦ Τολστόη ἀρχῆς, καθ' ἣν : «Ἐκαστος ἄνθρωπος ἐν τῇ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του ὡς ἀκολουθῇ προσωπικῶς τὴν ἀλήθειαν, ἣν γνωρίζει, ἢ τοῦλάχιστον ὡς μὴ ὑπεραμύνηται τοῦ ψεύδους καὶ πάντα θὰ συντελεσθῶσιν μεταβολαί, τὰς ὁποίας δὲν τολμῶμεν νὰ ὀνειροπολήσωμεν.»

Τότε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ κόσμος θὰ μπορέσῃ νὰ γινήῃ «**ἄμορφος, ἠθικὸς καὶ ἀγγελικὰ πλασμένος**».

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Ὁμιλία ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ γενομένη ἐν τῇ Στ.-. «Γ' οἰκίᾳ»
κατ' Ἀνατ.-. Ἀλεξανδροῦ πόλεως.

Τὸ εὖρον καὶ ἀνίσυχον τοῦ ἀνθρώπου πνεῦμα ταχυσίπτερον πάντοτε ἐρρίφθη εἰς τοῦ ἀγνώστου τὰς ἐρεβώδεις σφαίρας καὶ, ἀγωνιωδῶς ἐξερευνῶν τοῦ ἀπείρου τὰ πυκνότατα σκότη, προσεπάθησε καὶ προσπαθεῖ καὶ θὰ ἐπιδιώκῃ εἰς τὸ διηγεκὲς νὰ συλλάβῃ τὸν μίτον τοῦ μυστηρίου τῆς ἰδίας αὐτοῦ υπάρξεως, ν' ἀνακαλύψῃ τὴν μυστηριώδη αἰτίαν τῆς γεννήσεως τῶσιν κόσμων καὶ νὰ ἐξεύρῃ τὸν τρόπον τῆς ἰδίας αὐτοῦ τελειοποιήσεως, τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀναπτύξεως καὶ προαγωγῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνέκαθεν ἐν τῇ κόσμῳ ὑπῆρχαν καὶ υπάρχουν ἠθικαὶ δοξασαί διάφοροι, μέγας θεωριῶν ἀριθμὸς καὶ φιλοσοφικά συστήματα πολυποίκιλα καὶ πολυώνυμα, ἀλληλοσυγκρουόμενα. Ἐν τῇ κοινῇ παρὰ πάντων δοξάζεται, εἰς ἓν σημεῖον αἱ διάνοιαι εἰσι συναντῶνται, πρὸ μιᾶς ἰδέας ἅπαντες μονοθεῖσται, πολυθεῖσται καὶ ἄθεοι, σοφοὶ καὶ ἀπαιδεῖστοι, χριστιανοὶ καὶ εἰδωολάτραι, νόες μεγαλοφυεῖς καὶ πνεύματα συνήθη, ἄνθρωποι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἡ ἐργάται χειρὸν ἄντες, κλίνουσι ἀνεξαιρέτως μετ' εὐλαβείας τὸ γόνυ. Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, ἡ μεγάλη, ἡ πάγκαλος, ἡ αἰωνία, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ὁ δυσάποκτητος ἀλλὰ καὶ πολύτιμος, ὁ ἄξων, περὶ ὃν πρέπει νὰ περιστρέφεται κάθε ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ὁ πολικὸς ἀστήρ, πρὸς ὃν δεῦν ἀδιαλείπτως νὰ προσατενίσῃ ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἡ ἀρετὴ. Καὶ γεννᾶται ἤδη ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐρώτημα : Τί εἶναι ἀρετὴ;

Ὁ Πλάτων τὴν ὀνομάζει «ὕψιστον καὶ κάλλος καὶ εὐεξίαν τῆς ψυχῆς», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κακίαν, τὴν ὅποian νόσον καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀσθένειαν» ἀποκαλεῖ. Ὁ Πυθαγόρειος Θεόφνης «συναρμογὴν τῶν ἀλόγων δυνάμεων τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ λογικόν». Ὁ Κικέρων «λόγον ὀρθόν». Ὁ Κόραϊς «ἀσκησιν εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀγάπην δὲ καὶ φροντίδα τοῦ κοινοῦ συμφέροντος». Ὁ Μέγας Βασίλειος «ἐκκλυσιν ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ διάπραξιν τοῦ ἀγαθοῦ». Ὁ Schelling «κατάστασιν καθ' ἣν ἡ ψυχὴ συμμορφοῦται οὐχὶ πρὸς νόμον ἐκτὸς ἑαυτῆς κείμενον, ἀλλὰ πρὸς νόμον ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς φύσεως αὐτῆς ἀνάγκην. Ὁ Zschekke «τελειότητα τοῦ πνεύματος, ὀριμότητα καὶ γαίαν τῆς ψυχῆς ἐντέλειαν, συνισταμένην εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς ὕλης καὶ ρύθμισιν τῶν φρονημάτων καὶ ἔργων μας

Ἐπικτήτου αἱ στερήσεις ἢ τῶν ἐρημιτῶν ἢ ἀπομόνωσις. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ζωὴν τελείαν ἂν μὴ γεύηται ἐν μέτρῳ ὧν τῶν ἀγαθῶν, ὧν τῶν τέρψεων, πάσης χαρᾶς. Ἀλλὰ δεόν νὰ ἐθίζωμεν τὸν ἑν τῷ στήθει ἡμῶν δαίμονα νὰ προτιμᾷ τὴν ἐντιμον πενίαν καὶ τὰς ἐντίμους στερήσεις ἀπὸ τὴν ἄνομον ἀπόκτησιν τῶν ἡδονῶν, ἀπόκτησιν πληρωνομένην μὲ τὴν ἀμαύρωσιν τοῦ ἠθικοῦ, μὲ τὴν παραβίασιν τῆς συνειδήσεως, μὲ τὴν πώλησιν τῆς τιμῆς καὶ τὴν ἀπεμπόλησιν τῆς ἠθικῆς καὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας μας.

Τοῦτο δεόν νὰ διδαχθῶμεν: Ὁ ἀγὼν εἶναι δύσκολος, ἀλλ' εἶναι ὥρατος, εἶναι μεγάλος, εἶναι σωτήριος. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνάντης καὶ δύσβατος, πλὴν διὰ τῆς ὑπομονῆς καθίσταται εὐχάριστος. Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν συνερχόμεθα ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναφ' ἡμῶν τῆς σοφίας, τῆς καθοδηγήσεως ἡμᾶς εἰς τὴν ἐλευθέραν τῆς ἀληθείας ἀναζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν: ναφ' τῆς ἰσχύος, ἥτις ἐνδυναμώνει τὰς θέλας ἀναζητήσιν καὶ ἀνεύρεσιν τῶν παθῶν μας καὶ κρατύνει προσπάθειάς μας διὰ τὴν χαλιναγώγησιν τῶν παθῶν μας καὶ κρατύνει τοὺς ἀγωνιάς μας πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἀρετῆς ἐν ἡμῖν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ: ναφ' τοῦ κάλλους τοῦ ψυχικοῦ, τὸ ὅποιον μόνον ὁ βαδίζων τὸν δρόμον τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, πρὸς τὴν οἰκογένειάν του καὶ πρὸς τὴν πολιτείαν, ὡς ἐννοεῖ ὁ Τεκτονισμὸς τὴν ἀρετὴν, δύναται νὰ ἔχῃ, τοῦ κάλλους τοῦ ἀθανάτου, τὸ ὅποιον εἶναι ὁ ἀμάραντος τοῦ ἐναρέτου στέφανος.

Καὶ πρὸ ἡμῶν, ἱεροφαντῶν τῆς θείας ταύτης μυσταγωγίας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τεθῇ τὸ ἐξαμβλωματικὸν τῆς Σχολῆς τοῦ Νίτσε ἐρώτημα: Διατί ἡ ἠθικὴ καὶ ὄχι ἡ ἀνηθικότης; Διατί ἡ ἀρετὴ καὶ ὄχι ἡ κακία; Διατί; Διότι δὲν εἶναι δυνατόν οὐδεὶς, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ πᾶσιν στρέβλωσιν ἐκτρωματικὴν, νὰ προτιμῇ τὴν δυσωδίαν τοῦ ὄχτου ἀπὸ τὸ γλυκὺ τοῦ λουλουδιοῦ ἄρωμα, διότι δὲν εἶναι δυνατόν οὐδεὶς, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ πᾶσιν βρωμεράν τῆς ψυχῆς διαπύσιν, νὰ προτιμῇ τοὺς προστύχους πεπωρωμένους γυναικὸς ἀκκισμοὺς ἀπὸ τὸ παρθενικὸν τῆς κόρης μεδίαιμα.

Διατί ἡ ἠθικὴ καὶ ὄχι ἡ ἀνηθικότης; Διότι τίποτε πλέον δὲν θὰ ἔμενε τὸ εὐμορφον, τὸ γλυκὺ, τὸ ὕψηλόν, τὸ καλὸν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ βλῆ θὰ ἀντικαθίστα τὸ πνεῦμα, ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλαυτία θὰ ἐκυριάρχουν, ἡ κτηνώδης βία θὰ κατίσχυε τοῦ δικαίου. Ὁ θυελλώδης ἀνεμος τῶν ἀχαλινῶτων παθῶν θὰ ἔπνεε μανιώδεις ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, συμπαράσῳν τὰ πάντα, συντρίβων κάθε εὐγενὲς ἰδαϊκόν, καταρρίπτων κάθε εὐμορφῇ, κάθε λεπτῇ, κάθε εὐγενῇ ἰδέαν. Ἡ ἱερὰ μας τριλογία θὰ ἐποδοπατεῖτο, διότι ἀπὸ τὴν οἰκογε-

νειακὴν ἐστὶν θὰ ἀπεδιώκετο ἡ στοργικὴ ἀγάπη, ἀπὸ τὴν κοινωνίαν θὰ ἐξωστρακίζετο ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀδελφότης, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἐλευθερία θὰ ἐκάλυπτεν ἐξ ἀσχύνης τὸ πρόσωπον διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ἀπαίσιον τοῦ ἀνθρώπου κατάντημα.

Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι δι' εἰκόνας ζωῆρας προσπαθῶ νὰ ὑπερβάλω τὰ πράγματα. Ρίψωμεν φευγαλέον ἔστω βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν παγκόσμιον: θὰ ἴδωμεν κράτη ἀκμαῖα, ἔθνη ἀνεργότατα δράσαντα, λαοὺς ἐξυψωθέντας εἰς τὸ ζενίθ τῆς δόξης καὶ τὸν κολοφῶνα τῆς αἴγλης, τῆς λάμψεως καὶ τῆς ἀκμῆς, καταπίπτοντα, παρακμάζοντα καὶ ὑποδουλούμενα εὐθύς ὡς ἐκτραποῦν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, εὐθύς ὡς ἡ δικαιοσύνη καταπνιγῇ ἀπὸ τὸ συμφέρον.

Ὁ στέφανος τῆς δόξης τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισε μαραινόμενος ὅταν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Ἀριστείδου, τὴν ἠθικότητα τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους τὴν ἀρετὴν διεδέχθη τοῦ Κλέονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ δημογῶν ἡ ἐπαίσχυντος ἀνηθικότης.

Τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης ἡ ἰσχύς κατέπεσεν ὅταν τὴν ἀρετὴν τῶν Σκεῦολα, τῶν Κικινάτων καὶ τῶν Πρόβων διεδέχθη ἡ ἠθικὴ ἐξαχρείωσις Νερῶνων, Καλιγούλων καὶ Ἡλιογαβῶλων.

Καὶ ὁ δικέφαλος τοῦ Βυζαντίου ἀετὸς κατέπεσε πληγείς, ὅταν κατεσπλιώθη ἡ σημαία τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ λαὸς ἄσωτος καὶ ἀκόλαστος ἐτέρπετο εἰς ἄσπενα ἐν τοῖς ἱπποδρομίαις θεάματα ἢ ἐπεδίδοτο εἰς ἀργοσχόλους θρησκευτικὰς συζητήσεις. Καὶ ὅμως ἡ πτώσις ὑπῆρξεν ἀκτινοβόλος καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ἡ ἀπαρχὴ τῆς μετέπειτα ἀναστάσεως τοῦ Γένους, χάρις εἰς τὴν φιλοπατρίαν, τὴν αὐτοθυσίαν, τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος καὶ τῆς περὶ αὐτὸν δρακὸς τῶν ἐπικλόντων, ὁ περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ θανάτου τῶν ὁποίων θρύλος μυστικῶς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδιδόμενος, συνεκράτει τοὺς δούλους καὶ ὑπεδαύλιζε τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπανόδου τοῦ ἔαρος τῆς ἐλευθερίας.

Καὶ τῆς ἱστορίας τὰ διδάγματα ἐπαναλαμβάνονται διαρκῶς. Διὰ τοῦτο δεόν καὶ εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν χωριστὰ καὶ ὅλοι ὅμοι ἐν ἀγαστῇ ἀμίλλῃ νὰ μεταρσιωθῶμεν πρὸς τὸν φωτόλουστον τῆς ἀρετῆς παράδεισον ἔνθα περικαλλὴ φύονται τῆς ἀγάπης, τῆς ἠθικῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ καθήκοντος τὰ ἀμάραντα ἄνθη.

Ρίψωμεν τὴν ἀγκυράν μας οὐχὶ εἰς τὸ βορβορώδες τέλμα τῆς γῆτινς ἰλῦος ἀλλ' εἰς τὸ ὀλακάθαρον βάθος τοῦ ἡρέμου τῆς ἀρετῆς λιμένος καὶ τότε ἡ ὀλκὰς τῆς εὐδαιμονίας ἡμῶν θὰ εἴνε προφυλαγ-

μένη από τόν συνταράσσοντα τόν βέβηλον κόσμον άνεμοστρόβιλον τών παθών.

Επεκτείνωμεν τὸ ἐγὼ μας εἰς τρόπον ὥστε νὰ θεωρῶμεν εὐχάριστον καθήκον ἡμῶν τὴν πάσει δυνάμει ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Καταστήσωμεν τρυφερὰν τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ εὐπαθεῖ εἰς τὰ ἀτυχήματα τῶν ἄλλων ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς λέγει ἀνατολικόν τι ἄξιωμα, «ἀπολαύειν τῶν εὐεργετημάτων τῆς προνοίας τοῦτο εἶναι ἡ σοφία, παρέχειν ὁμως τοῖς ἄλλοις τὰ μέσα τοῦ ἀπολαύειν αὐτῶν, τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν».

Αὐστηροὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας κριταί, καλύπτοντες μὲ τῆς ἐπεικειᾶς τὸν πέπλον τὰς ἀτελείας τῶν ἄλλων, ὥς προσπαθῶμεν καθ' ἑκάστην παρερχομένην ἡμέραν νὰ γράφωμεν καὶ μίαν καλὴν καὶ ἐνάρετον πράξιν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μας. Τοῦτο θὰ καθιστᾷ εὐφρόσυνον τὸ παρόν, θὰ ἀφίγγῃ γλυκεῖαν τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησιν καὶ φαιδρὸν καὶ ἐλπιδοφόρον θὰ δημιουργῇ τὸ αἰώνιον μέλλον. Τοῦτο θὰ σκορπίξῃ τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μας, τὴν ἡρεμίαν εἰς τὸν νοῦν μας καὶ θὰ ἀπεργασθῇ ἀσφαλῶς τὴν πραγματικὴν εὐδαιμονίαν μας. Ἡ ἐπικρά-
χαρὴν καὶ ἀπόλαυσιν, τὴν πραγματικὴν εὐδαιμονίαν μας. Ἡ ἐπικρά-
τησις τῆς βασιλείας μιᾶς τοιαύτης εὐτυχίας εὐχομαι νὰ στερεωθῇ
ταχέως ἐν ἡμῖν καὶ δι' ἡμῶν εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν θρύλων, μύθων καὶ παραδόσεων τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς καὶ ἡ ἔρημνεῖα τῶν συμβόλων τῶν ἐν τοῖς τυπικοῖς περι-
εχομένων συχνότατα καθίσταται δι' ἡμᾶς αἰνίγμα. Τὴν λύσιν δὲ τοῦ
ἐκαστοῦ προβαλλομένου αἰνίγματος εὐρίσκομεν μελετώντες αὐτὴν τὴν
φύσιν διότι αὐτὴ μᾶς δίδει τὴν κλεῖδα τῆς λύσεως ὅλων τῶν προβλη-
μάτων καὶ μᾶς βοηθεῖ ὅπως ἀντεπεξέλθωμεν νικηφόρως εἰς τὸ μέγα
ἐρημνευτικὸν ἔργον, ὅπερ πάντες ἀνεξαιρέτως ὡς Τέκτονες ἀνελάβομεν.
Ἡ φύσις μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου ὑπο-
δεικνύουσα ὅτι τὸ καλύτερον καὶ ὠραιότερον τῶν μυστικῶν κέντρων
παύει ἐν τῇ γῇ. Ἰνα ὁμως αἱ ἔρευναι μας στεφθῶσι δι' ἐπιτυχίας ἀνάγκη
νὰ ἐξυψωθῶμεν εἰς ἀνωτέραν περιωπὴν δι' ἐμμόνου καὶ ἐν-
δελεχοῦς μελέτης τῆς φύσεως, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ διδαχθῶμεν ὅτι ἡ

Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος κλάδος τῆς
ἐπιστήμης, ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς φύσεως ἢ μᾶλλον εἶναι αὐτὴ ἡ φύσις
τελειοποιουμένη διὰ τῆς τέχνης καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐμπειρίας. Ὡς
τοιαύτη δὲ βοηθεῖται τὰ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀποκρυφικῶς περιεγραφομέ-
νων τὰς ἀποκρύφους δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ πνεύματος κλάδων.
Τούτων εἰς εἶναι καὶ ἡ ἀποκρυφολογία· περὶ τοῦ ὅρισμοῦ τῆς ὀρολο-
γίας, τῆς ταξινομήσεως καὶ τῶν πηγῶν ταύτης ὀλίγα τινὰ ἀμέσως
κατωτέρω παραθέτομεν:

ΑΠΟΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑ (OCCULTISMUS)

Ἡ πρὸς τὸ εἰδέναι ἔφεσις τοῦ ἀνθρώπου ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν
ἔρευναν τῶν συγκεκριμένων γεγονότων καὶ εἰς τὴν τοῦ αὐτοῦ ἀρχικοῦ
αἰτίου. Αἱ δύο αὗται κατευθύνσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπετέ-
λεσαν τὸ θέμα τῶν *θετικῶν ἐπιστημῶν* καὶ τῆς *ἐπιστήμης τῶν*
πρώτων ἀρχῶν. Ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὐτὴ τῆς ἐπιστήμης εἰς δύο κατη-
γορίας ἀντιθέτους καὶ ἀπέχουσας ἀλλήλων ὅσον τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους,
ἡ ἀντίστασις ἀπὸ τὴν δυνάμιν, ἡ σύνθεσις ἀπὸ τὴν ἀνάλυσιν κλπ. ἔχει
ὡς διάμεσον τρίτην ἐπιστήμην μετέχουσαν τῶν πλεονεκτημάτων καὶ
μειονεκτημάτων ἀμφοτέρων καὶ καλουμένην *ἀποκρυφολογίαν*, *ἀπο-*
κρυφολογίαν καὶ *ἀπόκρυφον γνῶσιν* (Occultismus). Συχνότατα τὸν
ὅρον τοῦτον ἀποδίδουσι διὰ τῶν λέξεων *ἀποκρυφισμός* καὶ *μυστι-*
κισμός, ἀλλ' ἀμφοτέροι οἱ ὅροι εἶναι ξενοκατάληκτοι, ἐπιπροσθέτως
δὲ ἡ λέξις *μυστικισμός* διαφέρει τοῦ occultismus, διότι, ὡς δοθέντα
ὁ ἄδ. Βορέας ἐν τοῖς Ἀκαδημικοῖς τοῦ ἔγραψε τὸ μὲν mysticismus
(Μυστικοπάθεια, Μυστικοφροσύνη, Μυστικολογία) εἶναι ἡ διδασκαλία
καθ' ἣν τὸ θεῖον, τὸ ἀπόλυτον, τὸ ἀπείρον γνωρίζεται διὰ τινος διαι-
σθήσεως καὶ ἐκστάσεως, τὸ δὲ occultismus εἶναι ἡ περὶ τῶν ἀποκ-
ρήτων διδασκαλία καὶ ἡ περὶ τὰς ἀποκρύφους τῆς φύσεως καὶ τοῦ
πνεύματος δυνάμεις ἀσχολία.

Πολλοὶ ἠμφισβήτησαν τὸ ἐπιστημονικὸν κῆρος τῆς ἀποκρυφολογίας
ισχυριζόμενοι ὅτι αὕτη ἀσχεῖται ὑπὸ ἀνυπερῶν καὶ γοήτων, οἷς ἐπὶ τὸ
πολὺ καταδίδωκε ἡ ἀστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐξουσία, ἀλλ' ἡ καταδίωξις
αὕτη εἶναι ἄδικος, διότι ὁ occultismus οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει μετὰ τῆς
πολιτικῆς καὶ τῆς θρησκείας, τὸ δὲ ἀπόκρυφον αὐτοῦ εἶναι ὑποκείμενον
ὁμοίον πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ραίντγκεν ἢ τοῦ Ραδίου. Ὡς δὲ ἡ Ἀκτινο-
θεραπεία καὶ ἡ Ραδιοθεραπεία ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς, οὕτω
σήμερον τὰ Πανεπιστήμια καὶ αἱ Ἀκαδημαῖαι ὀφείλουσι νὰ ἀνοίξωσι

τὰς πύλας τῶν εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἥτις κατὰ τὸν Papus δὲν εἶναι μόνον scientia occulta ἀλλὰ καὶ scientia occultati καὶ scientia occultans.

Κλάδοι τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς εἶναι ἡ Ἀλχημεία, ἡ Ἀστρολογία, ὁ Βουδδισμός, αἱ Γοητεῖαι, ἡ Γραφολογία, ἡ Δαιμονολογία, ἡ Δαιμονομανία, ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονική, οἱ Ἐξορκισμοί, ἡ Θαυματουργία, ἡ Θεοσοφία, ἡ Καββάλα, ἡ Κρυπταισθησία, αἱ Λατρεῖαι, ἡ Μαγεία, ἡ Μαντική, τὰ Μυστικά, ἡ Μυστικουργία, Νεκρομαντεία, Ὀνειρομαντεία, Ὀπτασίαι, Πνευματουργία, Προφητεῖαι, Σύμφωνοι, Τηλεκίνησις, Τηλεπάθεια, Ὑπνοβασία, Ὑλοποιήσις, Ὑπνολαλία, Ὑπνωσις, Ὑποβολή, Φάσματα, Φυσιγνωμία, Χαρτομαντεία, Χειρομαντεία, Χριστιανική Ἐπιστήμη κλπ.

Περὶ τοὺς κλάδους τούτους πολλοὶ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἤσχαλθησαν. Ἰδιαιτέρας ὅμως μνείας ἄξιοι εἶναι ὁ Πλάτων, ὁ Πλωτῖνος, οἱ νεοπλατωνικοί, ὁ Ἀπολλώνιος Τυανεύς, οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας ὁ Αἰγυσιῆς καὶ Γρηγόριος ὁ Μέγας, ὁ Agrippas Netteshein, ὁ Παράκελσος, ὁ Καμπανέλλας, ὁ Bruno, ὁ Mesmer, ὁ Braid, ὁ Crookes, ὁ Aksakow, ὁ Fechner, ὁ Lombroso, ὁ Brofferio, ὁ d'Enfer, ὁ Leon Denis, ἡ H. Blavatsky, ὁ Eliphas Levi, ὁ James, ὁ Jolivet-Castelot, ὁ G. Delanne, ὁ De Rochas, ὁ O. Wirth, ὁ F. Barlet, ὁ Plytoff, ὁ Schuré, ἡ Tingley, ἡ A. Besant, ὁ Bergson, ὁ πρὸ ἑτῶς θανὼν Durville, ὁ Lancelin καὶ ἄλλοι.

Οἱ ἀποκρυφισταὶ οὗτοι διήρσαν τὴν ἀπορητολογίαν ποικιλοτρόπως. Καὶ ἡ μὲν Blavatski εἰς θεωρητικὴν, ἣν καὶ θεοσοφίαν ὠνόμασε καὶ πρακτικὴν ἢ κυρίως ἀποκρυφολογίαν, ὁ δὲ Plytoff εἰς ἀποκρυφολογικὸν κλάδον ἀναφερομένους Α'. εἰς τὸ πεπωμένον τοῦ ἀνδρὸς Β'. εἰς τὴν μαγείαν καὶ Γ'. εἰς τὴν θεοσοφίαν, ὁ δὲ Papalardo εἰς μαντικὰς (Ἀστρολογία, Ἀλχημεία, Ὀνειρομαντεία, Χειρομαντεία κλπ) καὶ ψυχοφυσιολογικὰς (Ὑπνωσις, Πνευματολογία, Τηλεπάθεια, Τηλεκίνησις, Ἐκτοπλασματὶς ἢ Ὑλοποιήσις κλπ). Ἡ καλύτερα ὅμως τῶν διαιρέσεων εἶναι ἡ τοῦ Barlet εἰς Θεωρητικὰ καὶ Πρακτικὰ, ἣν παραθέτομεν ἐν ἰδιαιτέρως προσηρημένῳ πινάκι, εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος τεύχους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) **Δοκτὸρ** Ἐρυσθὰ μαγεία. Ἀνθόλογα τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν τῶν τε φυσικῶν καὶ τῶν μαντευτικῶν. (ἀ. χ.) [1812].
- 2) **Ἀργίππα** (Ἐρρ. Κορνηλίον) Περὶ ἀποκρύφου φιλοσοφίας [1531]

- 3) **Βαρλέτον** (Φ. Χ.) α'. Μεθοδικὴ διδασκαλία τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν 1889 β'. Ἡ ἀποκρυφολογία Παρίσι 1909
- 4) **Βαρθολεμῆ** (Σαιντ Ἰλαίρ) Ἡ φιλοσοφία ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκείαν. 1899
- 5) **Μπενή** (Χρήστου) Τὸ μυστήριον τοῦ κόσμου. Ἐν Ἀθήναις 1925
- 6) **Μπλαβάσκου** (Ἑλένη Π) Τὰ πρῶτα βήματα εἰς τὴν ἀποκρυφολογίαν. Ἐν Παρίσι 1923
- 7) **Μπώσκ** Belisama ἡ ἡ Κελτικὴ ἀποκρυφολογία. Ἐν Παρίσι 1910
- 8) Caillat (Ἀλβέρτου) Βιβλιογραφικὸν ἐγχειρίδιον τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν. Ἐν Παρίσι 1913
- 9) Denis (Φερδινάνδου) Ἱστορικὸς καὶ ἀναλυτικὸς πῖναξ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν 1890
- 10) Dramard (Λουδοβίκου) Ἡ ἀπόκρυφος ἐπιστήμη. Μελέτη ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας τῆς. 1885
- 11) Ducret (Εἰθιέν) Αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστήμαι. Εὔρετήριον πλῆρες πάντος ἀφορῶντος εἰς ταύτας. Ἐν Παρίσι 1907
- 12) Du Potet Ἡ μαγεία ἀποκαλυμμένη ἢ ἀρχαὶ τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης Ἐν Παρίσι 1907
- 13) Dupouy Αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστήμαι καὶ ἡ ψυχικὴ φυσιολογία 1898
- 14) Du Prel (Καρλόου) Ἡ φιλοσοφία τοῦ μυστικοῦ. Ἐν Λειψία 1885.
- 15) Encause (Gerard) α'. Τὸ Α. Β. Γ. τῆς ἀποκρυφολογίας (ἀ. β) β'. Ἡ σύγχρονος ἀποκρυφολογία 1887 γ'. Μεθοδικὸν ἐγχειρίδιον τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης 1890 δ'. Στοιχειώδης ἀπορητολογία 1903 ε'. Ἡ ἀποκρυφολογία καὶ ὁ πνευματισμὸς 1911
- 16) **Ἐγκυκλοπαίδεια** τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν ἥτοι ὅλαι αἱ μαντευτικαὶ τέχναι, ἡ μαγεία (ἢτε ἀρχαία καὶ ἢ νέα), ὅλα τὰ μυστικὰ ἀποκαλυμμένα, τί τὸ ἀληθὲς καὶ τί τὸ ψεῦδες. Ἐν Παρίσι 1925 μετὰ μικρὰς εἰσαγωγῆς τοῦ M. D. Poinso.
- 17) Freimark Ἡ ἀποκρυφιστικὴ κίνησις. 1912.
- 18) Grasset Ἡ ἀποκρυφολογία τῆς γῆς καὶ ἡ τῆς σήμερον 1908.
- 19) **Ἰανόβου** τοῦ βιβλιοφίλου. Ἀξιολογία κατὰ χρόνιον καὶ ἀξιολογία τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν 1862.
- 20) Jollivet-Castelot (F.) Αἱ κατηρημένα ἐπιστήμαι, 1900.

- 21) Kiesewetter α'. 'Ιστορία τῆς ἀποκρυφολογίας 1891-4 β' ἔκδ. 1909.
β'. 'Η ἀπορητολογία τῆς ἀρχαιότητος 1895—96
- 22) Lancelin 'Η μαγανεία τῆς ἐξοχῆς. Παρίσιοι 1924
- 23) Leadbeater (C.W.) α) Βλέμματα ἐπὶ τῆς ἀποκρυφολογίας
β) 'Η ἀποκρυφολογία ἐν τῇ φύσει
- 24) Lermine ('Ιούλιος) 'Η ἀπόκρυφος ἐπιστήμη, 1890.
- 25) Levi (Eliphas) α'. 'Η κλείς τῶν μεγάλων μυστηρίων. Παρίσιοι
β'. Τὸ μέγα μυστήριον ἢ ἡ ἀποκρυφολογία ἀποκαλυμμένη. Δευτέρα ἔκδ. 1921.
- 26) Lico (Nigro) 'Εγχειρίδιον ἀποκρυφολογίας (Hoerpli)
- 27) Ludwig (A) 'Ιστορία τῆς ἀποκρύφου ἐρεῦνης. Δευτέρα ἔκδ. 1923
- 28) Maxwell Αἱ ψυχικαὶ ἢ ἀπόκρυφοι ἐπιστήμαι (Revue de Paris 1 Μαγτίου 1921).
- 29) Migne (Abbé) Λεξικὸν τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν 1860.
- 30) Morin Περί τῆς μαγνητολογίας καὶ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν. 1860
- 31) Oesterreich 'Η ἀποκρυφολογία ἐν τῇ παγκοσμίῳ εἰκόνι τοῦ παρόντος. 1920.
- 32) Παπαδημητράκοπούλου (Αρ.) 'Η 'Απόρητος Γνωσις. 'Εν Ἀθήναις. 1898.
- 33) Papalardo (A.) Λεξικὸν τῶν 'Αποκρύφων 'Επιστημῶν, ἐν Μεττιόλινφ, 1910.
- 34) Papus βλέπε Encausse (Gerard).
- 35) Παράκλινον Τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως. 1570.
- 35) Plytoff (G.) α) Αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστήμαι 1891.
β) Μαγεῖα, ἀποκρυφολογικοὶ νόμοι κλπ. 1892.
- 36) Ragon Τεκτονικὴ ὁρθοδοξία, ἢ ἔπεται ἡ 'Απόκρυφος 'Ελευθέρα Τεκτονικὴ 1853.
- 37) Regla (Παύλου de) El Kitab ἢ 'Απόκρυφος φιλοσοφία.
- 38) Regie (Κομήσης de) 'Ιστορία καὶ ἐγχειρίδιον τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν 1857.
- 39) Rhea Λεξικόν. 'Εν Παρισίοις 1921.
- 40) Richet (Καρδίου) 'Εγχειρίδιον Μεταψυχικῆς. 'Εν Παρισίοις 1922.
- 41) Roure (P. L.) Εἰς τὴν χώραν τῆς ἀποκρυφολογίας.
- 42) Sacchi Εἰσηγήσεις τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης. 'Εν Τορίνφ 1906.
- 43) Sinnet (A) 'Ο ἀπόκρυφος κόσμος. 'Εν Λονδίνφ 1884. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ 1923.
- 44) Steiner (Rudolph). 'Η ἀπόκρυφος ἐπιστήμη.

- 45) Tishner (R.) α) 'Η ἐνίζουσα θεωρία καὶ ἡ 'Αποκρυφολογία 1921
β) Εἰσαγωγή εἰς τὴν 'Απορητολογίαν 1923.
γ) 'Ιστορία τῆς ἀποκρύφου ἐρεῦνης 1926.
- 46) Τυπάλδου (Γ. Κ.) Περί ἀποκρύφων ἐπιστημῶν ['Αττ. 'Ημερολόγιον 1877 σ. 200—211].
- 47) Wulff. 'Η 'Απορητολογία 1922.
- 48) Zollner. 'Η τετάρτη διάστασις καὶ ἡ ἀποκρυφολογία 1922.

Α. Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ 18.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

'Η Σ. Στ.· «'Ιωνία» ἐτέλεσε τὴν 11 παρελ. μὴνδς Ἀπριλίου μνημόσυνον τῶν εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀν.· μεταστάντων μελῶν αὐτῆς καὶ ἀγαπητῶν Ἀδ.· Ἀδ.· Ι. Κωτούλα 32ου, Θεμ. Φραγκιά 18ου, Πέτρου Γαβριήλ 4ου, Κ. Ἐλευθεριάδου, Ἀλκ. Παππᾶ, Μιχ. Ζάκα καὶ Ἀθ. Κουλαμπίδου.

'Ο Ναὸς διεσκευάσθη πένθιμος μετὰ πολλῆς καλαισθησίας, κἀνιστρα καὶ ἀνθοδέσμαι ἐπλαισίουν τὸ κενοτάφιον καὶ τὰς ἐξέδρας ἐπὶ στήλης δὲ πρὸ τοῦ κενοταφίου ἐφέροντο μετὰ μεγάλα γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν ἀποβιωσάντων ἀδελφῶν κατὰ σειρὰν τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν.

'Η πένθιμος τελετὴ διεξήχθη κατὰ τὸ τυπικὸν ἐν μεγάλῃ τάξει, ὃ δὲ Ναὸς ἦτο πεπληρωμένος ἀσφυκτικῶς. Προσῆλθον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν μεταναστάντων ἐκ τοῦ βεβ.· κόσμου, ἐκ δὲ τοῦ Τεκτονικοῦ ἐκτὸς τῶν Ἀδ.· μελῶν τῆς Στ.· «'Ιωνία» προσῆλθον ἀντιπροσωπεύει δλων σχεδὸν τὸν λοιπὸν Στ.· ὡς καὶ ἐπισκέπται Ἀδ.· πολλοί.

'Εκ μέρους τῆς Γαλ.· Μ.· Ἀν.· παρέστη ὁ ἐνδ.· Ἐπιθ.· Ἀδ.· Ἰωάννου, τὸν δὲ Μ.· Διδ.· ἀντιπροσώπευσε ὁ Μεγ.· Ρήτ.· Ἀδ.· Λαδάς καὶ ὁ Μεγ.· Γ.· Γρ.· Ἀδ.· Π. Χατζηπάνος.

Μετὰ τὴν τυπικὴν διεξαγωγὴν τῆς τελετῆς ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν Α' Ἐπ.· Ἀδ.· Α. Γιαννακόπουλον, ὅστις ἐξιστορήσας τὸν τε Τεκτονικὸν καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον τῶν ἐπὶ ἀποβιωσάντων Ἀδ.· καὶ παραλληλίσας τὴν ἐκαὶ εὐτυχίαν καὶ εὐμάρειάν των, μετὴν ἐδοῦσπραγίαν των περισστέρων καὶ τὸ ἐν ἀφανείᾳ καὶ σιωπῇ παρελθόν γεγονός τοῦ θανάτου δλων σχεδόν, συνεκίνησε μέχρι δακρύων πάντας τοὺς παρασθέντας. Πρὶν ἢ καταστρέψῃ δὲ τὸν λόγον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν μεταστάντων Ἀδ.·, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Τὰ ἄνθη τοῦ κενοταφίου σας, ὦ προσφιλεῖς σικαί, δὲν προέρχονται ἀπὸ τοὺς διαφόρους κήπους τῆς Σμύρνης, τοῦ Κορδελλίου, τοῦ Βουρνοβά, ἀλλ' εἶναι ἔνθη τῆς Ἀττικῆς γῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναπαύονται τὰ ὅσα ὁμῶν φιλοξένως. Θλιβόμεθα μεγάλως διὰ τὴν ἀπώλειαν ὁμῶν ἐν τῇ ξένῃ, ἀλλ' ὥς Τέκτονες ἐλπίζομεν. Ἐλπίζομεν διότι ἡ πλουσία εἰς ὕλην καὶ βλάστησιν Ἀνατολὴ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ μὲ τὸ φύσει νωθρόν, ἠθικῶς χωλὸν καὶ κοινωνικῶς ἀτάσθαλον πνεῦμα τοῦ Τούρκου καὶ κατ' ἀνάγκην τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ σπινθηροβόλον καὶ ἐνεργητικὸν καὶ δημιουργικὸν θὰ κληθῇ πάλιν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπαφέρῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς. Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, οὗτος πατρίς εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ Ἀνατολὴ καὶ τοῦ ὁποίου ἀψευδεῖς μάρτυρες αἰωνίως ἴστανται τὰ εἰρεῖα τῆς Περγᾶμου καὶ τῶν Σάρδεων, τῆς Εἰφέσου καὶ τῆς Πριήνης, τῆς Μιλήτου καὶ τῶν Τράλλεων, ὁ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πολλάκις ἐκεῖθεν ἐκδιωχθεὶς ἀλλὰ πάντοτε ἐπανελθὼν, θὰ κληθῇ νὰ παλινοστήσῃ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν κοιτίδα του. Ἡ Ἰωνία, ἀναπόσπαστος καὶ ἀλληλένδετος τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ, ἐπὶ μετ' αὐτοῦ τὸ κῶνειον καὶ ὑπέστη τὴν σταύρωσιν. Τὴν σταύρωσιν ὅμως θ' ἀκολουθήσῃ ἡ Ἀνάστασις καὶ εἰς αὐτὴν ἀκραδάντως πιστεύομεν. Τότε θὰ μεταψυτεῦσωμεν πάλιν τὸ δένδρον τῆς Στ'. «Ἰωνία» εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Μέλχτος κατ' Ἀνατολὴν Σμύρνης καὶ θὰ τελέσωμεν ἐκεῖ τὸ μέγα μνημόσυνον. Ἐστω ἡ μνήμη ὁμῶν αἰωνία».

Μετὰ τὸν ἀδ.· α'. Ἐπ.·, ὁ Ρήτωρ τῆς Στ'. ἀδ.· Μ. Μεχαλιδῆς, διευθυντὴς τῆς Παιδείας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁργανώσεων τῆς Near East Relief ἐπεχειρήσθη τεκτονικὸν τεμάχιον πλήρες φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν κατὰλληλον τῇ περιστάσει, ὑπερ παραθέτομεν κατωτέρω.

Τὴν ὅλην τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ ἀδ.· Σεβ.· τῆς Στ'. Λεωνίδας Π. Κυβετός, ἀποτείνας λόγους παρηγορίας πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῶν θανόντων καὶ ἐξηγήσας τὴν σημασίαν τοῦ μνημοσύνου ἀπὸ τεκτ.· ἀπόψεως, δοὺς δὲ καὶ τὰς καταλλήλους ἐξηγήσεις, συμφώνως τῇ Τυπικῇ, πρὸς τοὺς τιμήσαντας τὴν πένθυμον τελετὴν καὶ μὴ ἀνήκοντας εἰς τὸν Ἑλευθεροτεκτονισμόν.

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ-ΥΠΟ Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Συνήλθομεν σήμερον ἐνταῦθα εἰς λευκὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῶν εἰς τὸ ἀείζωον φῶς τῆς Αἰωνίας Ἀνατολῆς ἀπελθόντων ἀδ.· ἡμῶν, περὶ ὧν πρὸ μικροῦ ὁ ἀδ.· Αὐρ. Ἐπ.· Γιαννακόπουλος μετὰ θαυμαστῆς περιεκτικότητος ἀλλὰ καὶ ἐξαιρέτου χαρά-

κηρισμοῦ τῶν ἀρετῶν ἐκάστου ἐν τῷ γήινῳ ταύτῳ κόσμῳ διέτιπωσε καὶ ἀπεικόνισε.

Εἶναι τελείως φυσικὸν τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ἀνατολήσεως τοῦ θανάτου προσφιλῶν ἡμῖν προσώπων, ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν ἄλλην ἀπνευκαίαν περίστασιν, καθ' ἣν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἀφαρπάζεται ἀγαπητὸν πρόσωπον, νὰ γεννᾶται εἰς τὴν βεβαρυμένην ψυχὴν μας ὁ φόβος τοῦ μετὰ θάνατον ἀγνώστου, νὰ ἐκπηδᾷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ ζοφερὸν μυστήριον τοῦ θανάτου καὶ νὰ καλῇ εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν τὰς πεποιθήσεις μας περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς πολυτίμου ὑπάρξεως.

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι τεταραγμένην ἔχοντες τὴν ὁρασὶν ἀπὸ τὴν χειμαρρῶδη κίνησιν τῶν καθημερινῶν τῆς ζωῆς ἐντυπώσεων καὶ ἡμιβλημένην τὴν ἀκοήν των ἀπὸ τοὺς ἐκκοφαντικούς πατάγους τῆς τροχληάτου κοσμικῆς κινήσεως, δὲν βλέπουν διαυγῶς τὸ φρικαλέον φάσμα τοῦ θανάτου, οὔτε ἀκούουν εὐκρινῶς τὴν διαπεραστικὴν κραυγὴν τῶν πιπτόντων ὡς στάχτες ὑπὸ τὸ δξύ καὶ ἀδυσώπητον φάσγανον τῆς Εἰμαρμένης.

Καὶ ὅμως οὐδεμία εἰκὼν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τόσον ἀλησιμόνητος, ὡς ἡ τοῦ θανάτου καὶ οὐδεμία ἀνθρωπίνῃ γνῶσις εἶναι τόσον βεβαία καὶ ἀσφαλὴς ὅσον ἡ πραγματικότης τῆς φθορᾶς ἡμῶν καὶ τῆς ἐξαφγίσεως ἀπὸ τῆς Κοιλάδος ταύτης τοῦ Κλαυθμῶνος.

Ἀπὸ τῆς πρώτης κραυγῆς τοῦ γεννωμένου νεογνοῦ — τοῦ σχίζοντος τὸν ἀέρα μὲ τοὺς κλαυθμηρισμούς του ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς ζωῆς — μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς τοῦ 80ετοῦς γέροντος, ἀδιαλείπτως ἵκεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μας ἡ σάλπιγξ τῆς προσκλήσεως ἡμῶν εἰς τὸ πέραν τοῦ θανάτου ἀγνώστου. Ἀλλ' ἡ τάλαινα ἀνθρωπότης ἀπέναντι τῆς ἀκάμπτου ταύτης ἀποφάσεως τῆς Μοίρας περὶ ἐξαφγίσεως τῆς σωματικῆς ζωῆς δὲν ἐπίστευσε ποτε ὅτι ἡ μετὰ θάνατον κατάσταση τοῦ ἀποθνήσκοντος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἡ ἐκμηδένισις, ἡ ἀνυπαρξία, τὸ χάος. Τοῦναντίον ὁ ἄνθρωπος μάλιστα ἐξεβλῶν τῆς ζωῆδος κατὰ τὸ χάος. Τοῦναντίον ὁ ἄνθρωπος ἐκσυνηθίως τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, στάσεώς του καὶ ἀντικρύσας ἐκσυνηθίως τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, ἔσπευσε νὰ ἰδρύσῃ τὴν λατρείαν τῶν νεκρῶν, πιστεύων ἀκραδάντως εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἐπιβίωσιν τῆς υπάρξεως αὐτοῦ καὶ τὴν ἐξαγορὰν τῆς ἐκσυνηθίως ζωῆς ἐν ἄλλῳ κόσμῳ. Ἡ παγκόσμιος λούθησιν τῆς ἐκσυνηθίως ζωῆς τῆς ψυχῆς εἰς τὸ βολύστερον τὴν λαϊκὴν δοξασίαν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἰς τὸ μυστήριον τῶν θερηκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν αὐτῆς στήθεϊν εἰς τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν καὶ εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἱεροφάντων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης σοφῶν καὶ φιλοσόφων.

Δὲν ὑπάρχει οὕτω θρησκεία, ἀξία οὕτως εἰπεῖν τοῦ ὀνόματος, ἡ φιλοσοφικὴ διάνοια δοκιμάσασα νὰ διαλύσῃ τὰ σκότῃ τῆς ἀνθρωπίνης ἀγνοίας καὶ ἀμφιβολίας, ἥτις δὲν ἔθιξε τὸ πρόβλημα τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν ἀνεξήτησε νὰ δώσῃ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην προσήκουσαν λύσιν. Τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, τὰ Ὀρφικά καὶ τὰ Ἐλευσίνια — ἵνα δύο μόνον μνημονεύσω — πολλὰ διδάγματα, λείψανα καὶ ἀπηγήσεις τῶν ὁποίων ἐγκρύπτουν τὰ Τεκτονικὰ δόγματα — δὲν ἦσαν ἄλλο τι εἰ μὴ ἰδιαίτεροι φιλοσοφικαὶ μελέται, μῆσεις καὶ ἀποκαλύψεις εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους, περὶ τοῦ ἀσβέστου φωτὸς τῆς λαμπάδος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὰς μῆσεις ἐκείνας τῶν Μυστηρίων δὲν ἀπηξίουσαν νὰ μετέχῃ καὶ ὑψηλοὶ φιλόσοφοι, ὡς ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης καὶ μεταφυσικοὶ φιλόσοφοι, ὡς ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σωκράτης, φωτίζοντες οὕτω τὰς ποιητικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτῶν ιδέας περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.

Ὅσον δὲ καὶ ἂν νεώτεραί τινες δοξασαὶ ὀλιστικῆς θεωρίας ἀπεπειράθησαν νὰ κλονίσωσι τὸ πανάρχαιον δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ψυχοκτόνων αὐτῶν ἐξηγήσεων καὶ ὁλοποιήσεως τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως, δὲν κατάρθωσαν ἐν ταύτοις νὰ ἐξαλείψωσι τὴν στερεὰν περὶ ἀθανασίας τῆς αἰθέρου ψυχῆς πίστιν ἀπὸ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων. Διότι εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ ἀμπώτιδες καὶ αἱ πλημμελίαι τῶν ποικίλων θεωριῶν ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται, ὀγκοῦνται καὶ ἀποσύρονται, ἐνῶ ἡ καθολικὴ πίστις τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ μετὰ θάνατον βίου εἶναι ἀκλόνητος καὶ ἀνεκρίβωτος ἐκ τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ Κόσμου.

Τὰ Τεκτονικὰ Ἐργαστήρια, ἐλεύθερα εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς οὐσίας τῶν ὄντων, δὲν ἀπέστεργαν ποτὲ τὴν μελέτην τῶν κοινωνικῶν ταύτων προβλημάτων καὶ θεμελιώδη εἶναι τὰ κληροῦματα αὐτῶν περὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν, τὸν Μ. Α. Τ. Σ., καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Ἡ τεκτονικὴ κοσμοθεωρία καὶ περ ποικίλλουσα κατὰ περιόδους καὶ Σχολάς, ἀτενίζει ὅμως γενικῶς μετὰ θάρρους καὶ πίστεως εἰς τὴν μετὰ θάνατον διαμονὴν τῶν δικαίων ψυχῶν ἐνώπιον τοῦ ἀκτινοβολούντος ἀδύτου φωτὸς τοῦ Ἥλιου καὶ Θεοῦ, Δημιουργοῦ καὶ Πλάστον. Ἡ τεκτονικὴ ἰδεολογία πιστεύει ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς ἀνάρχου οὐσίας τῆς θείας δυνάμεως ἐκπορεύονται τὰ πάντα καὶ εἰς ταύτην τέλος ἐπιστρέφουσι. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἀπύθνη καὶ μόριον τῆς θείας ταύτης οὐσίας καὶ ἐνεργείας, ἔχει ἔμφυτον τὴν ἱκανότητα νὰ τελειοποιητῇ ἐντὸς τοῦ φθορτοῦ καὶ γήινου σώματος καὶ

ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν αἰωνίαν πηγὴν τοῦ θείου Φωτὸς νὰ ἐξακολουθῇ ὑπὸ τὴν θαλπωρὴν αὐτοῦ τὴν ἑαυτῆς τελειότητα, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρμονίαν τοῦ Σύμπαντος καὶ τὰς ἰδιαίτερας κλίσεις καὶ προδιαθέσεις τῆς οἰκείας αὐτῆς φύσεως.

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ τέκν.: ἀσχολοῦνται ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις αὐτῶν εἰς τὴν λείανσιν, ὡς λέγουσι συμβολικῶς, τοῦ ἀκατεργάστου λίθου καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν οὕτω λειανθέντων λίθων ἀνέγερσιν τοῦ καλλιλάμπρου Ναοῦ πρὸς ἐνθρόνισιν ἐν αὐτῷ τῆς ἀγαλματώδους εἰκόνης τῆς ψυχῆς. Ὁ θάνατος λοιπὸν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰ μὴ μία συνέχεια ἀνωτέρας καὶ πνευματικότερας ζωῆς τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοιαύτης ζωῆς, ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ προσκαίρῳ τούτῳ κόσμῳ ἤρξατο καὶ ἦν καλεῖται νὰ συνεχίσῃ ἐν τῷ ὑπερέργῳ, συμφώνως πρὸς τὴν κτηθείσαν αὐτοῦ βούλησιν καὶ ἀσκήσιν ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ. Τίς οἶδε λοιπὸν, «ἐάν μὴ τὸ μὲν κατθανεῖν ἐστὶ ζῆν, τὸ δὲ ζῆν κατθανεῖν», ὡς ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος μύστης τῶν Ἐλευσινίων καὶ θεόληπτος ποιητὴς Εὐριπίδης; Πάντως ζωὴ καὶ θάνατος εἶναι στιγμαὶ τινὲς μικραὶ, σημειὰ τινα ἀσήμαντα μιᾶς ἀτελευτήτου καὶ ἀπείρου γραμμῆς, ἐναλλαγῆς καὶ ἐξελλείψεως τῶν ὄντων. Ἡ γέννησις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι μία ἀρχὴ σχετικὴ τῆς δράσεως μιᾶς οὐσίας καὶ ὁ θάνατος δὲν εἶναι εἰ μὴ ἐν σχετικῶν τέλος, καμψὴ τις τῆς δράσεως τῆς αὐτῆς οὐσίας. Καὶ τὰ δύο ὅμως γεγονότα — ζωὴ καὶ θάνατος — εἶναι κοινὰ ἰδιότητες τῆς αὐτῆς φύσεως, ἂν καὶ, ἐπιπολαίως κρινόμενα φαίνονται τόσον ἐναντία καὶ διάφορα. Ἐκ τοῦ θανάτου ἀρα γεννᾶται νέα ζωὴ καὶ ἐκ τῆς ζωῆς παρασκευάζεται ὁ θάνατος, δηλ. ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ὄντων καὶ ἡ ἐκδήλωσις νέας ζωῆς καὶ ἐνεργείας. Οὐδὲν λοιπὸν ἀπόλλυται ἐν τῇ Φύσει, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν παραμένει μόνιμον καὶ ἀναλλοίωτον, ἀκολουθοῦν κατὰ τὸ γνωστὸν φιλοσοφικὸν ἀξίωμα «τὰ πάντα ρεῖν» τοῦ Ἡρακλείτου, τὴν παγκόσμιον ἐξέλιξιν, μεταβολὴν καὶ μεταμόρφωσιν, συμφώνως πρὸς τὴν παγκόσμιον πρόδοον καὶ τὴν φυσικὴν κλίσιν ἐκάστης ψυχῆς πρὸς τελειοποίησιν. «Γίνεσθε οὖν ὅμοιοι τέλει», ὡς περὶ τέλειός ἐστιν ὁ πατὴρ ὁμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ Τεκτονισμὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ ἐπιδιδώκει τὴν ἐξέφωσιν τοῦ ατόμου εἰς ἀνωτέρας σφαίρας ἐμπνεύσεων, συναισθημάτων, πεποιθήσεων καὶ ἔργων, δι' ὧν φιλοτεχνεῖ τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ τὴν ἀφομοίωσιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν καὶ Πλάστην Μ. Α. Τ. Σ. Τοιοῦτοτρόπως τὸ σκοτεινὸν αἶνιγμα τοῦ θανάτου κατατάσσεται εἰς τὸν αἰώνιον Νόμον, ὡς εἶπον, τῆς διηνεκοῦς ροῆς καὶ ἐναλλαγῆς τῶν ὄντων, τὸν διδάσκοντα ὅτι οὐδὲν ἀπόλλυται ἐν τῇ Φύσει, ἀλλὰ ζῇ

αιώνιος και τελειοποιείται. Οἱ ἀντιλαμβανόμενοι οὕτω τὴν οἰκονομίαν ταύτην τῆς θείας δημιουργίας δεόν νὰ ἐργάζωνται ἀκαταπαύστως εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἐν αὐτοῖς θείου σπέρματος, ἵνα καὶ θνήσκοντες μεταβαίνωσιν ἀληθῶς ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τελειότεραν καὶ πολυμερ- σιέραν ζωὴν.

Ἡ πίστις αὕτη εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν ἀνακουφίζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας, ἀλλὰ μὴ δυνηθέντων, διὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ κακοῦ, νὰ ἴδωσι τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν στεφομένους ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἐν τῇ οὐρανίᾳ ὅμως ἐκείνῃ καὶ ἀδιατάρακτῳ γαλήνῃ τῆς μετέπειτα ζωῆς, οἱ ἀγῶνές των θὰ ἐκτιμη- θῶσιν ὑπὸ τὴν θαυσιλὴν εὐλογίαν τοῦ δημιουργοῦ καὶ θὰ ἀποτελέσωσι τοὺς θεμελίους λίθους τῆς ἀνθρωπίνης ὑπερκοσμίου εὐδαιμονίας.

Εἴθε οὕτω αἱ ἀκτίνες τοῦ θείου Φωτός, ὑφ' ὧν περιβάλλονται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, νὰ ἐκπέμπωσι μέρος τῆς λάμψεως αὐτῶν καὶ εἰς τὰς ὀμιχλώδεις τρίβους τῶν ἡμετέρων βημάτων, ἵνα δυνηθῶμεν καὶ οἱ λοιποὶ Τέκτονες νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν αὐτῶν καὶ νὰ ἐναγκα- λισθῶμεν ἀλλήλους ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἣν ὁ Κύριος ἐφύλαξε διὰ τοὺς ἐλεγκτοὺς αὐτοῦ ὅπως ἴδωσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ θαυμάσωσι τὸν Πατέρα αὐτοῦ, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ἄς ἐκλέμψωμεν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, προσφιλέστατοι τῶν νεκρῶν συγγενεῖς καὶ λοιποὶ φίλοι, διότι θὰ ἐπανίδωμεν αὐτοῖς ποτὲ ἐν οὐρανίᾳ μακαριότητι καὶ εὐδαιμονίᾳ, ἂν διανύσαντες καὶ ἡμεῖς ἐν ὁλονὲν αὐξανομένη τελειοποιήσῃ τὸ στάδιον τοῦ προοκαίρου τούτου βίου, καταξιωθῶμεν νὰ ἀνεγίσωμεν τὰς προσφιλεῖς ἐκείνων ψυχὰς ὑπὸ τὸ αἰώνιος καταγάζον αὐτοῖς φῶς τῆς ἀνεσπέρου Ἀνατολῆς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΓΡΟΠΟΛΕΙΣ

Κατὰ κοινὴν πάντων ὁμολογίαν, δεόντως ἤδη διεγνώσθη καὶ ἐξετιμῆθη ὁ ἰδιάζων καὶ ἴσως ἴσως ἐξαιρετικὸς χαρακτήρ τοῦ «Πυθαγόρου», ὡς Τεκτονικοῦ καὶ ἐν γένει ὡς περιοδικοῦ συγγράμ- ματος, ὡς πρὸς τὴν γενικὴν κατευθύνσιν καὶ συστηματικὴν προσπά- θειαν, εἰς διττὸν τείνουσαν σκοπὸν, ἅψ' ἐνὸς μὲν ἵνα ἀναπτύσσωνται καὶ διδάσκωνται αἱ σωτήριοι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀρχαί, ἃς ἐκπρο- σωπεῖ καὶ διερμηνεύει (1), ἅψ' ἑτέρου δὲ ἵνα ὑποδεικνύονται καὶ διαχαράσσονται γενικαί τινες τοῦλάχιστον γραμμαὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τούτων.

Ὁ πρῶτος τῶν σκοπῶν τούτων ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν εὐμενῶς παρεχομένων μελετῶν πλειάδος σοφῶν καὶ φιλοπόνων συνεργατῶν, ὁ δὲ δευτέρος ἐπιδιώκεται ἐπικουρικῶς διὰ τῶν προτασσομένων καθ' ἑκαστον τεύχος γενικῶν ἀρθριδίων καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν συντόμων πάντοτε μελετῶν ὑπὸ τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῶν «Κοινωνικῶν Ζητημάτων» (2).

Πρὸς βαθμιαίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἡμετέρων ἀρχῶν ἐνδείκνυται ἀπα- ραιτήτως καὶ ἡ βαθμιαία ἀναμόρφωσις καὶ διαρρυθμῖσις τοῦ ὁργανι- σμοῦ καὶ τοῦ βίου τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν (3).

Αἱ ἡμέτεραι ἀρχαὶ ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς μελέτης καὶ τῆς λατρείας τῆς φύσεως καὶ ἐπιβάλλουσι τὴν εὐλάβειαν πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ τὴν σοφὴν δημιουργίαν τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ ἀνθρωπότης καίτοι θεοποιήσασα κατὰ καιροὺς φυσικὰς ἐντότητας καὶ μάλιστα τὸν ἀνὰ τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα ζωοδότην Ἥλιον, ἐν τούτοις ἠσέβησε πρὸς τὴν καθολικὴν λατρείαν τῆς Φύσεως. Οὕτως αἱ ἀνθρώπινοι κοινωνίαι ἐξέστράφησαν ἀπὸ τῶν φυσικῶν νόμων τῶν διεπόντων ὅλην καὶ πνεῦμα καὶ ἀπερικοινύθησαν ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ βίου (4).

Ἐνταῦθεν διαστρέβλωσις τῶν φυσικῶν ὁρέξεων καὶ ὁρμῶν, παρερ-

1) Βλέπε εἰς γενικὸν πλῆγμα τριῶν τελευταίων τόμων δημοσιευθέντα εἰς τεύχος παρ. μηνὸς Μαρτίου II, IV, IX.

2) Βλέπε εἰς τὸν αὐτὸν πλῆγμα I, καὶ εἰς σελίδα 758 καὶ 809 τομοῦ 1923.

3) Βλέπε σχετικὸν ἀρθρον εἰς σελίδα 1023 τεύχους παρ. Δεκεμβρίου.

4) Βλέπε εἰς προειρημένον πλῆγμα VII.

μηνεία τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, μονομερῆς ἐπιδίωξις τῶν ὀλικῶν ἀγαθῶν⁽¹⁾, περιφρόνησις τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως καὶ ἐν γένει ἐκφυλισμός⁽²⁾, ὑποσκάπτων λεληθότως τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Κατὰ ταῦτα πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐξυγίανσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιβάλλεται διαρρῦθμῖσις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὡς ἐνεσσι μᾶλλον σύμφωνος πρὸς τοὺς αἰωνίους νόμους τῆς Φύσεως. Τότε δὲ μόνον δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσι συνθήκαι κοινωνικοῦ βίου, ἐγγυώμεναι τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων εὐημερίαν.

Τοιαύτη ἀναγκαίως ἔσται ἡ κατεύθυνσις τοῦ μέλλοντος πολιτισμοῦ, πρῶτιστος δὲ ὅρος ἡ οἰκισις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ σχηματισμός πόλεων⁽³⁾.

Ἰδοὺ διατὶ ὀφείλουσι πάντες νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν πρὸς τὴν ιδεάν τῶν ἀγροπόλεων, διερμηνευθεῖσαν παρ' ἡμῶν ἐκ τεκτονικῆς ἐμπνεύσεως. Ἰδοὺ διατὶ ὀφείλουσι πάντες νὰ συντρέξωσιν ἀνευ ἀναβολῆς, εἰς πρῶτην τοῦλάχιστον ἀπόπειραν ἐφαρμογῆς τῆς σωτηρίου ταύτης ιδέας, θεωρητικῶς ἀφόγου καὶ ἀνεπιδέκτου ἀντιρρήσεων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ιδέας ταύτης, ὡς καὶ πάσης ιδέας μεγαλειώδους, παρουσιάζει δυσχερεῖας μεγίστας. Ἀλλὰ ἡ περίοδος ἡ δυσχερεστάτη, ἦν διέρχεται ἡ πατρίς ἐκ τῆς ἀννοίας καὶ ἀβουλίας τοῦ παρελθόντος, ἐπιβάλλει περίνοιαν καὶ πρόνοιαν ἐγκαιρον, βούλησιν δὲ ἰσχυράν καὶ ἀπόφασιν θαρραλέαν. Τῶν ἀρετῶν τούτων, παρὰ πάντα ἔλεθρον, δὲν ἀπεγυμνώθη ἡ μεγαλοφρονοῦσα Ἑλλάς. Διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐνισχυθῶσιν εἰς πᾶν μεγαλόρρημα πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ λάβωσιν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον πρωτοβουλίαν. Ἡ δυσχερὴς περίοδος παρουσιάζει μοναδικὴν εὐκαιρίαν.

Ἡ ἀνάγκη ὀριστικῆς ἐγκαταστάσεως μυριάδων νέων πολιτῶν, κατ' ἐθνικὴν εἰμαρμένην ριφθέντων ἀπεγνωσμένως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Πατρίδος καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ἐντεῦθεν ἐπιτακτικὴ θυσία καὶ τὰ ἐντεῦθεν παρεχόμενα μέσα ἀποτελοῦσιν, ἐν μέσῳ τῆς συμφορᾶς, ὅρους συμβάλλοντας πολὺ εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς ἰδρύσεως ἀγροπόλεων. Ἐμπρός!...

Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33*.

1) Βλέπε σελίδας 259, 291 321 καὶ 326 τόμου 1923.

2) Βλέπε σελίδα 1162 τεύχους παρελθόντος Φεβρουαρίου.

3) Βλέπε σελίδας 1124, 1186 καὶ 1187 τῶν δύο προηγουμένων τευχῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Ἀγγλία. — (Λονδίνον). — Ἡ ἀποθανοῦσα Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα σπουδαιοτάτας προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἐλεύθερον Τεκτονισμόν, ὡς ὑψηλὴ προστάτις τοῦ Royal Masonic Institution for Girls, ἐνὸς τῶν μεγαλυτέρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Μεγ. Στ. τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ Προέκμης τῆς Οὐαλλίας Μεγ. Ἐπ. τῆς Μεγ. Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἐπαρχιακὸς Μ. Διδ. τοῦ Survey, ἐγκατεστάθη πρότινος ὡς Σεβ. τῆς Στοᾶς «St. Mary-Magdalenen Lodge», τὰ μέλη τῆς ὁποίας προέρχονται ἐκ τοῦ Magdalenen College τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Oxford.

— Ἐν Λονδίῳ ἐργάζεται Στοὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Lux in tenebris No. 3856», τὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶναι τυφλοὶ ἐκ τοῦ μεγάλου πολέμου.

— Ἐντὸς 50ετίας ἰδρύθησαν 3236 Στοαὶ ὑπὸ τῆς Μεγ. Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας. Ἐνθ' ὅτι τινος ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1555 Στοὰ ἐωρτάζε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς, ἔβλεπε τὸ φῶς συγχρόνως ἡ ὑπ' ἀρ. 4792 Στοὰ.

Σκωτία. — (Ἐδιμβούργη). — Ἡ ὑπ' ἀρ. 1 Στοὰ τῆς Ἐδιμβούργης, γνωστὴ ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα Mary's Chapel, θεωρεῖται ὡς Στοὰ ἔχουσα τὸ παλαιότερον ἐν τῷ κόσμῳ τεκτονικὸν ἀρχεῖον, ἡ δὲ παράδοσις λέγει ὅτι ἡ Στοὰ αὕτη ἐπήχθη ὑπὸ τεχνιτῶν μεμορφωμένων, οὓς ὁ βασιλεὺς Λαβὶδ ὁ Αὐτὸς ἔφερε τῷ 1128 ἐκ τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἀνεγείρωσι τὸ μοναστήριον Χολυρού.

Τὸ πρακτικὸν τῆς τελευταίας συνεδρίας φέρει χρονολογίαν 31 Ἰουλίου 1599, ἀλλὰ τότε ἡ Στοὰ αὕτη ἤκαζε καὶ ἐθεωρεῖτο σημαντικωτάτη. Σώζεται ἀκόμη κατάλογος τῶν μελῶν τῆς Στοᾶς, ἐν ᾧ ἀναφέρονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων αὐτῶν. Πρὸς τούτοις οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐν λόγῳ Στοάν ἀνήκον εἰς ἑταιρείαν ἐπονομαζομένην «Οἱ Ἐλεύθεροι Τεκτονες καὶ Τεχνῖται τῆς Ἐδιμβούργης». Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων δε χρόνων ἐπεκαίρει ἡ συνήθεια νὰ καθιστῶσι δεκτοὺς, ἐργαζομένους καὶ μὴ, ὡς ἀδελφοὺς. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀρχείου τούτου ἀνατρέπει ἄρδην τὰς ὑπὸ πολλῶν προσβουλευμένας θεωρίας καὶ παραδόσεις περὶ τῆς πρώτης ἰδρύσεως τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς.

— Ὁ κόμης τῆς Ἐλγιν καὶ Κινγκσντίνης, σεβάσμιος ἐν Σκωτίᾳ, ἐνώπιον μεγάλῃς ὁμηγύρεως Τεκτόνων συρρευσάντων ἐξ ὅλης τῆς κομητείας Ἐλγιν καὶ Μοράϊ, κατέθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τῆς «Υπ.

αρ. 37 Σ.'. Στ.'. τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου». Κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τοὺς ἄλλους εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Δέον νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν λαμβάνετο πάντοτε ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν καὶ σήμερον παρουσιάζει ἔτι μείζονα σημασίαν. Τρεῖς ἐργαλεῖα ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν πρὸς λάξευσιν τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου, ἡ **σμίλη**, ὁ **κανὼν** καὶ ἡ **στάδμη**. Τρεῖς στάσεις ἐγένοντο πρὸς καταβίβασιν τῆς πέτρας, ἐκπροσωποῦσαι τοὺς **τρεῖς βαθμοὺς τῆς Τεκτονικῆς**. Τρεῖς ἐκρούσθη ὁ λίθος διὰ τῆς σφύρας. Τρεῖς χοαὶ ἐπεχύθησαν ἐπ' αὐτοῦ, **οἶτος**, **οἶνος** καὶ **ἐλαιον**, συμβολίζουσαι τὴν ἀφθονίαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν, συνάμα δὲ καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν περιθαλψιν καὶ τὴν ἀλήθειαν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετάς, τὰς ὑπὸ τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ἐμπνεομένης ἐν ταῖς καρδίαις τῶν εἰς τὸ Τάγμα κατατασσόμενων».

— Εἰς τὴν Μεγ.'. Στοῶν ἐδωρήθη πρὸ τινος πρωτοκόλλων φέρον ἡμερομηνίαν 20 Μαΐου 1687 τῆς ἀρχαίας Στοᾶς «Yeolde Lodge of Dumfries» ἐξ οὗ πιστοποιεῖται ὅτι ἡ Στοὰ αὕτη ἰδρῦθη τὸ ἔτος 1575.

— Τὰ μέλη τοῦ παγκοσμίου Τεκτονισμοῦ ἀνέρχονται εἰς 4.310.000 ἔτι ὡν 3.910.000 ἐργάζονται εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Ἀμερικὴ—(Washington)—Ὁλόκληρος ὁ Ἀμερικανικὸς Τεκτ.'. Τύπος περιγράφει διὰ μακρῶν τὴν ὑπὸ τῶν ἐν Ἀν'. Θεο(ν)ίας Σ.'. Στ.'. συντελουμένην ἐργασίαν. Αἱ Στοαὶ αὗται καίτοι ὑπαγόμεναι εἰς πέντε διαφόρους δικαιοδοσίας, εἰς τὴν τῶν Γαλ.'. Μεγ.'. Ἀνατολῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ τῆς Μεγ.'. Στοᾶς τῆς Γαλλίας, στεγάζονται ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ Μεγάλῳ, ἀξιοθαύμαστος δὲ εἶναι ἡ ὁφισταμένη μεταξύ τῶν ἀρμονία καὶ ὁμόνοια.

— Ὁ Ἀμερικανὸς Γερουσιαστὴς τῆς Ὀχάιο κ. Γουίλλης ὑπέβαλε νομοσχέδιον εἰς τὰς δύο Βουλὰς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ζητῶν πιστώσιν 50.000 δολλαρίων πρὸς ἀγορὰν τῆς ὀνομαστῆς συλλογῆς τῶν Λιγκολνείων πραγμάτων. Τὰ πολὺτιμα ταῦτα ἐνθύμια σώζονται ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔζη ὁ πατάξας τὴν δουλείαν μέγας Τέκτων. Δυστυχῶς δὲν ἐπέζησε νὰ ἴδῃ ἔξερριζωμένην τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἐδάφους τὴν καταδυστάτευσιν τῶν Μαύρων διότι δολοφονικὴ σφαῖρα τοῦ σφῆρασε τὴν ζωὴν.

— Ὁ Κρ.'. Υἱ.'. Ταξ.'. τοῦ 33ου τῆς Νοτίου Δικαιοδοσίας ἀδ. John H. Cowles ἐπέδωκεν ἐντονωτάτην διαμαρτυρίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν διὰ τὰς διώξεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ὁ Ἰταλικὸς Ἐλευθεροτεκτονισμὸς ὑπὸ τῶν φασιστῶν.

— Ἡ Μ.'. Στοὰ τῆς Ὀχάιο ἐκοίμισεν ἐπὶ ἐν ἔτος τὴν Στ.'. «Wattier Lodge» ἐν Κιγανάντοις, διότι αὕτη δὲν ἐπιμώρησεν ἀρκοῦντως ἀδελφὸν παραβάτα τὸν περὶ οἰνοπνευματῶδων ποτῶν νόμον. Ἐν τῷ διασκεπτικῷ τονίζεται, ὅτι αἱ Ἐλευθεροτεκτονικαὶ Στοαὶ ἔχουσιν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιβλέπωσιν ὅπως τὰ μέλη αὐτῶν σέβωνται καὶ ὑπακούωσι εἰς τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, τοὺς προερχομένους ἐκ τῆς Ἐλευθέρας βουλῆσεως τοῦ λαοῦ.

Γαλλία—(Παρίσιοι)—Δύο Ρωσικαὶ Στοαὶ «Astrée» καὶ «Aurore Borealis» εἶδον τὸ φῶς ἐν Γαλλίᾳ ἐργαζόμεναι εἰς Ρωσικὴν γλῶσσαν καὶ προοριζόμεναι ὡς πυρὴν διὰ τὴν Ἰδρυσιν νέας Μ.'. Ρωσικῆς Στοᾶς.

Γιουγκοσλαβία—(Βελιγράδιον)—ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μ.'. Στοᾶς «Jugoslavia» ἐργάζονται 22 Στοαὶ ἔχουσαι 1000 μέλη.

Ἑλβετία—(Γενεύη)—Ὁ τίτλος τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Στοᾶς τῆς Αἰγύπτου διακηρύσσεται σήμερον ὑπὸ δύο τεκτονικῶν ὁμάδων ἀξιουσῶν νὰ τύχωσιν εἰσοδογῆς εἰς τὴν **Τεκτονικὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν** (Association Maçonnique Internationale). Ἀμφότερα τὰ κέντρα εὖρον Τεκτονικὰς Δυνάμεις νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν. Μετὰ χαρὰς δ' ἀνακοινοῦμεν ὅτι τὸ ὑπὸ τὸν Μέγ.'. Διδ.'. Σαρμπὲ Τεκτονικῆς Κοινωνίας δι' αἰτήσεως ὑποβληθείσης τῇ 29 Δεκεμβρίου 1925 εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς, ἵνα τὸ ζήτημα λυθῇ διὰ διαιτησίας. Ἡ μεσολάβησις ἀνετέθη εἰς τὸν Μέγ.'. Διδ.'. τῆς Βελγικῆς ἀδ.'. Μανιέτ, ὅστις προθύμως ἐδέχθη νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου καὶ μελετήσῃ τοὺς λόγους τοῦ σχίσματος, ἵνα ἀποφῇνηται διαιτητικῶς. Εὐτυχῶς τὸ ὑπὸ τὸν Πρίγκιπα Μοχαμέτ Ἀλῆ κέντρον δὲν ἀπέρριψε τελείως τὴν δικονομικὴν ταύτην λύσιν. Ἄλ' ὀριστικῶς ἀπέκρουσεν ὅρους τινάς. Εὐχόμεθα ὁλοφύχως ὑπὲρ τῆς συμφιλίωσεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀδελφῶν, διότι καὶ τὰ δύο κέντρα ἐνέχουσιν τελείως Τέκτονας ἀξίους τοῦ ὀνόματος καὶ δυναμένους νὰ ἐργασθῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Τάγματος.

— Μετὰ τὴν παλινρόθωσιν τῆς Πολωνίας εἰς ἐλευθέρον καὶ ἀνεξάρτητον Κράτος, ἡ Ἐλευθερά Τεκτονικὴ ἐπαγῆροισεν ἀποτελεσματικῶς δρῶσα ἐν Πολωνίᾳ διὰ τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ πολέμου εἶχον μνηθῇ εἰς τὴν Τεκτονικὴν ἰδεολογίαν. Ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τοῦ 1921 ἐδημιουργήθησαν ἐν Βαρσοβίᾳ 10 νῆαι Στοαὶ καὶ ἐν Βίλνῃ μία.

Τῷ 1921 ἰδρῦθη ἡ **Μεγάλη Στοὰ τῆς Πολωνίας**, ἥτις ἐπεχειροῦσιν νὰ ἐκτελέσῃ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τὸ τεκτονικὸν δίκτυον καὶ νὰ

ὀργανώσει αὐτὸ συστηματικῶς. Ἡ ὀριστικὴ ὁμως καὶ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις τῆς Μεγάλῃς Στοᾶς τῆς Πολωνίας ἐγένετο τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1924 δυνάμει Ἰδρυτικοῦ Τίτλου χορηγηθέντος αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἐν Πολωνίᾳ **Υπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου** τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀποδοδεγμένου Σκοτικῷ δόγματος. Τὸ Ὑπάτον δὲ τοῦτο Συμβούλιον ἀνεγνωρίσθη ὡς Τακτικὸν ὑπὸ τῆς Γῆς Διεθνούς Συνδιασκέψεως ἐν Λωζάνῃ τὴν 31ην Μαΐου 1922. Ἡ Μεγάλῃ Στοᾷ τῆς Πολωνίας ἀριθμοῦσα τὴν 1ην Ἰουλίου 1925 273 ἀδελφοὺς ἐστρατωνισμένους ἐν 13 Στοαῖς προσεχώρησεν εἰς τὴν Διακήρυξιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐν Γενεῇ Διεθνούς Τεκτονικοῦ Συνεδρίου ψηφισθεῖσων τὴν 19—23 Ὀκτωβρίου ἀρχῶν καὶ δι' ἑαυτὴν ἔθετο ὡς ἔμβλημα τὰς τρεῖς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, τὴν **Ἐλευθερίαν**, τὴν **Ἰσοσύνην** καὶ τὴν **Ἀδελφότητα**. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπιθυμοῦσα τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν τῶν ἄλλων ἔθνων μετὰ τῆς Ἐλευθέρας Πολωνίας, διηνεχῶς ἐν τῇ ἐσωτερικῇ καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐργάζεται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦτου.

— (Yverdon) — Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλβετικῶν Τεκτονικῶν Ἐνώσεων τῶν Νέων συνήλθε τὴν 28ην Ἀπριλίου ἐ.ἐ. εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ἐν Ὑβερόνῃ. Θέμα ἡμερησίας διατάξεως ἐτέθη εἰς ποῖα ἔργα ἡδύνατο ὁ Σύνδεσμος οὗτος νὰ μετέσχη, ἵνα ἐπιφανῶς χρησιμοποίησιν αὐτὰ ὑπὲρ τῆς νεότητος. Τοιαῦτα ἐνώσεις νεανιῶν Τεκτόνων ὑφίστανται εἰς διάφορα μέρη τῆς Γερμανίας. Οὕτως ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Hamburger Logenblatt» ὅτι ἡ Στοᾷ «Techow zur Brudertreue» ἐν Ἀν. Βερολίνου συνέστησε τοιαύτην ἑνώσιν νέων, ὁρμημένη ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ νεοτέρα γενεὰ δεόν ν' ἀνατραφῇ τελειότερον, διότι αὕτη δὲν γνωρίζει ποῖα εἶναι ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ καὶ πιστεύει εἰς ψευδεῖς φήμας περὶ αὐτῆς. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Γερμανικὴ αὕτη Στοᾷ συγκαλεῖ τὴν νεότητα ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς κοινὴν συνεδρίαν, ἧς ὁ πρόεδρος καὶ τὸ συμβούλιον ἐκλέγονται ὑπ' αὐτῆς τῆς συνελεύσεως. Σκοπὸς δὲ τῆς συνεδρίας ταύτης εἶναι νὰ ἐμπειδώσωσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν νέων τὴν εἰς Θεὸν πίστιν, ὅπως πρὸ παντὸς ἀγαπῶσι τὴν Πατρίδα καὶ ὅπως συντελέσωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν τῆς κοινωνίας.

Ἰταλία — (Ρώμη) — Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν δι' αὐστηρὰς ἐγκυκλίου ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν ζητᾶς δηλώσεις, ἐν αἷς δεόν νὰ ἀναφέρονται, ἐὰν ἐμνήθωσαν, ποτε καὶ εἰς ποῖαν Στοάν, ποτε διεγράψωσαν καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ μετέσχωσιν εἰς ἐργασίας Ἐλευθεροτεκτονικῆς Στοᾶς.

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΑΥΛΟΣ (Zauberflöte)

Ὁ φίλτ., ἀδ. Μιχ. Γκιώνης, ἱατρός, ἐποιήσατο λίαν ἐνδιαφέρουσαν ὁμιλίαν πρὸς τὴν Πειραϊκὴν Στοάν «Μιαούλης», εἰς ἣν ἀνήκει, ἀφηγηθεὶς τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς μυήσεώς του καὶ παραβαλὼν αὐτὰς πρὸς τὸ Γερμανικὸν μελόδραμα «Μαγικὸς Αὐλὸς» μουσικῇ Α. Mozart, λιμπρέττο Schi Kantsder καὶ Giesecke, τοῦ ὁποῦ τοὺς παραστάσεις παρηκολούθησε πολλάκις πρὶν μυηθῆ εἰς τὸν Τεκ.· κατὰ τὰς ἐν Γερμανίᾳ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σπουδὰς του, ἀπεκόμισε δὲ τοιαύτας ἐντυπώσεις ὥστε μετὰ τὴν μύησίν του ἀνεζήτησε καὶ ἀνεῦρε τὸ ἐν λόγῳ λιμπρέττο, τοῦ ὁποῦ ἀνέγνωσε μερικὰς περικοπὰς ἐν μεταφράσει.

Τὸ ἔλκον ἔργον συμβολίζει μύησιν μὲ τὰς διαφόρους δοκιμασίας, περιουσίας, ναυὸς καὶ λοιπὰς ἀναπαραστάσεις φωτισμοῦ καὶ ἰδίᾳ μουσικῇ ἐντεχνον εἰς ἐναλλάσσουσιν ἀρμονικότητα.

Επιδεικνύονται ἐναλλάξ αἱ ἀξιούμεναι ἀρεταὶ τοῦ μουσμένου, ἐγκράτεια, ἀνοχή, ἀγάπη, αὐταπάρνησις, σταθερότης, σιγή, ἔρευνα, ἐργασία, γενναιότης, τόλμη, σύνεσις, δικαιοσύνη, καθήκον, ὡς καὶ αἱ δυσκολίαι, ἀς συναντᾷ ὁ μουσμένος κατὰ τῶν δεισιδαιμονιῶν, ἀποδιδόντων ὅλων τῶν ἐνδομύχων σκέψεων του.

Εἰσέρχονται πρὸς μύ. δύο νέοι, ἔξ ὧν ὁ εἰς μόνον κατορθοῖ νὰ συγκρατηθῇ μέχρι τέλους καὶ νὰ ἀκούσῃ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ τὸ: «Θρίαμβος, θρίαμβος, ἐνίκησας τοὺς κινδύνους» εἰσελθε εἰς τὸν Ναόν, τὰ Ἅγια σὲ περιμένουν, ν' ἀνέλθῃ δὲ θριαμβευτὴς ἡμέρα καὶ μεγαλοπρεπῶς τὰς βαθμίδας πρὸς τὴν Ἀνατολήν τοῦ χοροῦ ψάλλοντος.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου ἐξεδίωξαν τὴν Νύκτα κατεστράφη ἡ προσποιητὴ δύναμις τῶν ὑποκριτῶν τῶν δεισιδαίμονων καὶ τῶν οὐδιούχων.

Αναφέρωμεν δὲ καὶ ὀλίγας χαρακτηριστικὰς στιχομυθίας:

- Τί ζητεῖς εἰς τ' Ἅγια, τολμηρὲ νεανία;
- Τὸν θησαυρὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἀρετῆς.
- Μόνος πῶς δύνασαι νὰ εὕρῃς τοιοῦτον θησαυρὸν;

— Μήπως πνέγῃς ἐνδίκῃσιν κατὰ τινος;

Καθ' ἑνὸς μόνον ἐπιτρέπεται, κατὰ τῆς συκοφαντίας.

— Πότε θὰ διαλυθῇ τὸ σκότος;

— "Όταν φιλική χείρ σε οδηγήσῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰς αἰώνιον
θεσμόν.

— "Ω αἰώνιον σκότος! Δὲν θὰ διαλυθῇς; Πότε θὰ ἴδω τὸ φῶς;
(Φωναί) — "Ἡ ἐντὸς δλίγου ἢ ποτέ.

Ἐάν στρώσῃ τις τὸ μεγάλο μονοπάτι
μὲ Ἀρετὴν καὶ Δικαιοσύνην, τότε
ἡ ζωὴ εἶναι ὡς Οὐράνιον Βασίλειον
καὶ οἱ θνητοὶ ὅμοιοι τῶν Θεῶν.

— Λέγουν ὅτι ὅποιοι ὀρκισθῇ στὸ δεσμό τους, εἶναι καταναγκά-
τισμένοι.

— "Ο σοφὸς δὲν ἐξετάζει οὐδὲ προσέχει τί λέγει ὁ ἄλλος.

"Οστις βαδίζει αὐτὸν τὸν πλήρη ἐμποδίων δρόμον
πρέπει νὰ καθαρισθῇ διὰ πυρός, ὕδατος, ἀέρος καὶ γῆς!
"Οστις δυνήθῃ νὰ υπερνικήσῃ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου
ἀνυψοῦται ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.
Τότε θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ καθαρά
τὰ μυστήρια τῆς "Ιστορίας καὶ ν' ἀφιερωθῇ τελείως.

Δὲν με φοβίζει κανεὶς θάνατος νὰ ἐνεργῶ ὡς ἄνδρας
πορευόμενος ἐμπρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.
ἀνοίξατέ μου τὰς πύλας τοῦ τρόμου.

"Ο «Μαγικός Αὐλὸς» ἀνεβράσθη ἐπὶ σκηνῆς τὴν 30 Σεπτεμβρίου
1791 ἐν Βιέννῃ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ, ἔκτοτε δὲ ἐξηκολούθησε παιζόμενος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας
(μόνον τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1791 ἐδόθη 24 φορές) παρὰ τὸν σω-
βρισμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθουσιάζῃ, δταν
παιζοῦται, διὰ τὸ διδακτικὸν τοῦ πνεῦμα καὶ τὴν εὐχάριστον ἀλλὰ
καὶ τελείως συνηρμολογημένην μουσικὴν του.

Ἐν τούτοις διὰ τὸν φόβον τῆς ἐποχῆς κατ' ἣν συνετέθη, δὲν ἀνα-
φέρει ποσὸς τὴν πρὸς τὸν Τεκτ. σχέσιν του καὶ μόνον εἶναι γνω-
στὸν ὅτι ὁ κύριος συγγραφεὺς τοῦ Giesecke καταγόμενος ἀπὸ τοῦ
Baunschweig ἐξωρίσθη εἰς τὸ Hall καὶ δραπέτευσας ἐξῆλθε δυστυ-
χησμένην ζωὴν ἐν Βιέννῃ, ὡς ἠθοποιός, καταδικασμένος ὡς Ἠλεύ-
θερος Τέκτων, ἀπέθανε δὲ ὡς καθηγητὴς ἐν Δουβλίῳ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου ἡ ὀρχήστρα τοῦ Συλλόγου Συναντῶν
ἐπαίξε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐπιτελῆς μετακληθέντος μεγάλου μουσικοῦ
τοῦ Στράους.

ΦΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ BARLET

II. ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

τάξεις: Κοσμογραφία τοῦ ἀοράτου.

Θρώπι- ότητες	1) Ζωϊκὴ Μαγνητολογία 2) Ἐπιστήμη τῆς Αὔρας (τῶν ὑπὲρ τὴν γῆν) 3) " τῶν Ὑγνῶν 4) " τοῦ Ἀστρικοῦ Σώματος	} Ὑπερφυσικὴ ρυμούλκσις τοῦ ἀνθρώπου.
τοῦ	1) Ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν 2) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ἄνθρωπον 3) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν κόσμον (Μαν- τευτικαὶ ἐπιστήμαι καὶ τέχναι) 4) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θεῖον κόσμον	} Ψυχιστρία Διόρασις, Διακοή, Διαίσθησις κλπ. Δικαστικὴ ψυχολογικὴ Ἀστρολογία Φυσιολογία Ἀνάγκωσις σκέψεων Γεωμαντεία (οἰωνοσκοπικὴ) Tarots, Χαρτιά κλπ. Δικαστικὴ Ἀστρολογία τῶν συμβάντων Χειρομαντεία Ἑρμηνεῖα τῶν ὀνείρων Προφητεῖαι Ἐκστασις

Ἐκστασις τοῦ ἀνθρώπου ὄντος κατὰ
τόπον καὶ χρόνον.

				Ἐπιστήμη τῶν Ἐμπνεύσεων. τῶν Mantras . . . τῆς Ἀλληλογραφίας . . .	} Ἐπισημ. ἀπὸ τὸν τὸν λόγον
1) Γνώσεις προκα- ταρτικαὶ	{	Ἐπιστ. τῶν παλμῶν	Ἐπιστήμη τῆς προεκβολῆς τῆς βουλήσεως		
2) Ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν : Ἀλχημεία					
3) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ἄνθρωπον	{	Σωματικὴ	Θεραπευτικὴ Μαγνητολογία . . .	} ΜΑΓΗΜΑ ΓΕΙΑ κλπ.	
		Ψυχικὴ . . .	Ὁμοιοπαθητικὴ ἢ ἀπόκριφος Ιατρικὴ . Τηλεπάθεια : Ὑποβολή . Ἐξουσιασμοί .		
4) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν κόσμον . . .	{	Τέχνη τῶν μοιρῶν : Τόζαι . Πρακτικὴ Ψυχολογία : α) Νευρομαντεία, β) Γοητεῖαι .			
5) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θεῖον κόσμον :		Θεουργία : Λειτουργία Μάγης Μαγείας .			

ΡΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

οἶα (Μύησις).

κενήσις εἰς τὴν ἱερὰν τέχνην.
τοὺς πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.

ρκευθύνσις τοῦ πλήθους διὰ δημοσίου κηρύγματος.
λακ ὅλων τῶν βαθμῶν.

ρφαὶ προσόντα Ὑπάτου Ἀρχηγοῦ.
ραία τοῦ Σωματείου διὰ τὰ Μυστήρια.

— Όταν φιλική χείρ σε οδηγήσῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰς αἰώνιον
θεσμόν.

— Ὡ αἰώνιον σκότος! Δὲν θὰ διαλυθῇ; Πότε θὰ ἴδω τὸ φῶς;
(Φωναί) — Ἡ ἐντὸς ὀλίγου ἢ ποτέ.

Ἐάν στρώσῃ τις τὸ μεγάλο μονοπάτι
μὲ Ἀρετὴν καὶ Δικαιοσύνην, τότε
ἡ ζωὴ εἶναι ὡς Οὐράνιον Βασίλειον
καὶ οἱ θνητοὶ ὅμοιοι τῶν Θεῶν.

— Λέγουσιν ὅτι ὁποῖος ὀρκισθῇ στὸ δεσμὸ τους, εἶναι καταναλωθεὶς
πισμένος.

— Ὁ σοφὸς δὲν ἐξετάζει οὐδὲ προσέχει τί λέγει ὁ ὄχλος.

Ὅστις βαδίζει αὐτὸν τὸν πλήρη ἐμποδίων δρόμον
πρέπει νὰ καθαρισθῇ διὰ πυρός, ὕδατος, ἀέρος καὶ γῆς!
Ὅστις δυνήθῃ νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν τρόμον τοῦ θανάτου
ἀνυψοῦται ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν.
Τότε θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ καθαρά
τὰ μυστήρια τῆς Ἰαῖδος καὶ ν' ἀφιερωθῇ τελείως.

Δὲν με φοβίσει κανεὶς θάνατος νὰ ἐνεργῶ ὡς ἄνθρωπος
πορευόμενος ἐμπρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς,
ἀνοίξαι μου τὰς πύλας τοῦ τρόμου.

Ὁ «Μαρκὸς Αὐλὸς» ἀνεβράσθη ἐπὶ σκηνῆς τὴν 30 Σεπτεμβρίου
1791 ἐν Βιέννῃ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ
κοινού, ἔκτοτε δὲ ἐξηκολούθησε παιζόμενος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας
(μόνον τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1791 ἐδόθη 24 φορές) παρὰ τὸν σω-
βρισμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνθουσιάζῃ, δὲν
παύεται, διὰ τὸ διδακτικὸν τοῦ πνεύμα καὶ τὴν εὐχάριστον ἀλλὰ
καὶ τελείως συντηρητικὴν μουσικὴν του.

Ἐν τούτοις διὰ τὸν φόβον τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνετέθη, δὲν ἀνα-
φέρει ποσὸς τὴν πρὸς τὸν Τεκτ. σχέσιν του καὶ μόνον εἶναι γνω-
στὸν ὅτι ὁ κύριος συγγραφεὺς τοῦ Giesecke καταγόμενος ἀπὸ τοῦ
Baunshweig ἐξωρίσθη εἰς τὸ Hall καὶ δραπετεύσας ἐξῆσε δυστυ-
χημένῃ ζωὴν ἐν Βιέννῃ, ὡς ἡθοποιός, καταδικασμένος ὡς Ἠλεού-
θερος Τέκτων, ἀπέθανε δὲ ὡς καθηγητὴς ἐν Δουβλίνῳ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαῖου ἡ ἀρχήστρα τοῦ Συλλόγου Συναλλικῶν
ἐπαίξε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐπὶ τῆς μετὰ κληθέντος μεγάλου μουσικοῦ
τοῦ Στράους.

ΠΙΝΑΞ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ BARLET

I. ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ I

Α'. Θεογνωσία	1 Θεοδικία	} Μαθηματικά	} ἐπιστήμαι
	2 Ἀριθμολογία		
	3 Μορφολογία		
	4 Δυναμικὴ ἐνέργεια τοῦ λόγου		
Β'. Φυσιογνωσία	1 Ἀνατομία: Ἡ ὕλη καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς	} Φυσικοχημικαὶ	} ἐπιστήμαι
	Φυσικαὶ δυνάμεις (Ψυχ., βίος)		
	ὄντα τῆς φύσεως α'. Ὁρατά		
	β'. Ἀόρατα		
Γ'. Κοσμογνωσία	2 Βιολογία	} Βιολογικαὶ	} ἐπιστήμαι
	Γενικὴ Φυσιολογία ἢ Ἀστρολογία		
	1 Προῖτα ἀρχαί		
	2 Αἱ Δυνάμεις		
Δ'. Ἀνθρωπογνωσία	3 Κοσμικὴ Ἀνατομία	} Ἀστρολογικαὶ	} ἐπιστήμαι
	4 Φυσιολογία: Κοσμολογικὴ Ἀστρολογία		
	1 Ἀτομικὴ		
	2 Ὁμαδική		
Ε'. Γνώσις ἢ ἱερὸν δόγμα	Ὁ λόγος ἐν τῇ παραδόσει (Συμβολικὴ ἐπιστήμη)	} Κοινωνιολογικαὶ ἐπιστήμαι	} ἐπιστήμαι
	Βιολογία τῆς παραδόσεως		
	Σύνθεσις θερητικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων		

II. ΠΡΑΚΤΙΚΑ I

A'. ΘΕΩΡΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

1. Προκαταρκτικαὶ γνώσεις

α'. Αἱ τῆς Κοσμογραφίας τοῦ ἀοράτου.	1) Ζωὴ Μαγνητολογία	} Ὑπερφυσικὴ συμβούλευσις τοῦ ἀνθρώπου.
β'. Ἀνθρώπιναι νοῦνικαὶ ἐπιστήμαι	2) Ἐπιστήμη τῆς Αὔρας (τῶν ὑπὲρ τὴν γῆν)	
	3) τῶν ὕανων	
	4) τοῦ Ἀστροικτοῦ Σώματος	
1) Ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν	Ψυχομετρία	} Ἐπιστήμης τοῦ ἀνθρώπου ὄντος κατὰ τὸν καιρὸν.
2) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ἄνθρωπον	Διαισθητικὴ ψυχολογικὴ Ἀστρολογία	
3) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν κόσμον (Μαν-τεστικά ἐπιστήμαι καὶ τέχναι)	Δικαστικὴ ψυχολογικὴ Ἀστρολογία	
4) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θεϊνόν κόσμον	Ψυχογενεμία	
α'. Κατάληψις ἀοράτου	Ἀναγνωσις σκέψεων	} Ἐπιστήμης τοῦ ἀνθρώπου ὄντος κατὰ τὸν καιρὸν.
β'. Ψαύσεις τῶ ἀοράτων πνευμάτων	Γεωμαντεία (οἰονοσκοπικὸν) Tarots, Χαρτιά κλπ.	
	Δικαστικὴ Ἀστρολογία τῶν συμβάντων	
	Χειρομαντεία	
	Ἐρημνεία τῶν ὀνείρων	} Ἐπιστήμης τοῦ ἀνθρώπου ὄντος κατὰ τὸν καιρὸν.
	Προφητεία	
	Ἐκστασις	

2. Ἀνθρώπιναι ἱκανότητες

1) Γνώσεις προκαταρκτικαὶ	Ἐπιστ. τῶν παλμῶν	} Ἐπιστήμης τῶν Μαντεστικῶν.
2) Ἀναφερόμεναι εἰς τὴν φύσιν: Ἀλχημεία	Ἐπιστήμη τῆς προκλήσεως τῆς βουλήσεως	
3) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν ἄνθρωπον	Θεραπευτικὴ Μαγνητολογία	
4) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θεϊνόν κόσμον	Σωματικὴ Ὁμοεισθητικὴ ἢ ἀπόκρυφος ἱατρικὴ	
5) Ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θεϊνόν κόσμον: Θεουργία: Λειτουργία, Λαύσις, Μαγεία.	Ἐπιστήμη τῶν μορφῶν: Ἰδῆαι.	} Ἐπιστήμης τοῦ ἀνθρώπου ὄντος κατὰ τὸν καιρὸν.
	Πρακτικὴ Ἐπιστήμη α) Νεκρομαντεία, β) Γοητεία.	
	Πρακτικὴ Ἐπιστήμη γ) Νεκρομαντεία, δ) Γοητεία.	
	Πρακτικὴ Ἐπιστήμη ε) Νεκρομαντεία, ζ) Γοητεία.	

B'. ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

1. Ἑσωτερικὴ ἐνέργεια

- α) Μαγία (Μύησις).
- β) Τέχνη εἰς τὴν ἱερὰν τέχνην.
- γ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- δ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ε) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ς) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ζ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- η) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- θ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ι) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- κ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- λ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- μ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ν) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ξ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ο) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- π) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ρ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ς) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- τ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- υ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- φ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- χ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ψ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ω) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.

2. Ἐξωτερικὴ ἐνέργεια

- α) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- β) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- γ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- δ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ε) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ς) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ζ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- η) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- θ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ι) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- κ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- λ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- μ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ν) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ξ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ο) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- π) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ρ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ς) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- τ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- υ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- φ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- χ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ψ) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.
- ω) Ἀποκρυφιστικὴ ἐνέργεια πρὸς ἐξωτερικὴν δράσιν.

ΕΜΠΟΡΙΑ

Βιομηχανικά είδη και μηχανήματα :

Δ. Πεζάρης και Σία, έδδς Μητροπόλεως και "Αθωνος
Π. Παπαπανάγου
Γ. Παρασκειάδης

Μηχανήματα : Κ. Φωκίδης, Κουντουριώτου 13. Μ. Γρηγοριάδης
Σαλαμίνος 13. Ιωάννης Λεβεντάκης, Πανταζίδου 23.

Ήλεκτρικά είδη : Κ. Κοροβίλος, Πανταζίδου 9.
Σ. Ναχάμα, Τσιμισκή 22.

Αυτιονήματα : Σ. Κύρου και Θ. Γκολογκίνας, Έρμου - "Αθωνος.

Έξαρτήματα αυτιονήτων : Χ. Χαλαριπίδης, Έρμου 69.

Δεζματέμποροι : Παντ. Τσολέκας, Βερροίας 6.

Δημ. Γκοβερντάρας, Λυκούργου 7.

Βιβλιοχαρτοπωλείον : Δημ. Ρουτζούνης, Έγνατίας 249.

Νεωτερισμοί : Κεράλ Ριφάτ (Πυγμαλίων), Βενιζέλου 5.

Έμπορογραφείον : Δαβίδ Καμπέλης, Τελιτζή Χάν 68. Φράγκων.

Εισαγωγή άποικιακών : Κωνστ. Νικολαΐδης έδδς Αιγύπτου 49.

Βοΐτυρα - Έλαια - Σάπωνες : Α. Αβγουστόπουλος Αιγύπτου 51

Έμπορικά Γραφεία - Αντιπροσωπείαι : Μ. Παπαρηχάη, Βενιζέ-
λου 20. Ν. Πλάστας, Βότση 5. Γ. Δεβροβόσκη, Τουρπάλη Χάν 20-21

Αντιπροσωπείαι - Χρηματοκιβώτια Αίης :

Σαλώμ και Μπερβενίστα, έδδς Σαλαμίνος 1

Αντιπροσωπείαι : Έρμαν. Έρμανουηλίδης, Λέοντος Σοφοῦ 1

Επιτελωνήσεις και Φορτώσεις : Παναγ. Ηούπουρας Σποκ Τάττη

Διευθ. Γραφ. Διεθνών Βαγκόν-Αί : Π. Πάνου, Λεωφ. Νίκης 3.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Έμπορίον ταινιών : Άρών Κοίν, Κινηματογράφος Παντ.

Υπηρεσάριος : Λέων Σεφούρα, Κινηματογράφοι και Θέατρα Λεω-
φ. Πύργου και Πάνθεων.

ΠΑΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΧΝΟΥΔΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Μ. Δ. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, Πλατεία Συντάγματος Τηλ. 14.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ - ΕΜΠΟΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΕΚΤΟΝΩΝ ΑΣΚΟΥΜΕΝΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΙΑ ΤΡΟΙ

Λουκάς Λέκας, Λεωφόρος Ἐθνικῆς Ἀμύνης 19
 Ἰωάννης Δεληγιαννάκης, » » 42
 Δημ. Ζώρας, **Ἀκτινολόγος.** Ὁδὸς Αἰμιλίου Γρεβενδῶν
 Ἀ. Μισυρλόγλου **Χειρουργοῦ-Γυναικολόγος.** Λεωφ. Νίκης 79.
 Περικλῆς Σπετσιώτης **Ὀφθολογολογολόγος.** Ὁδὸς Διαλέτη 3.
Φαρμακεία : Κων. Κολοτούρος Λεωφόρος Ἐθνικῆς Ἀμύνης 10.
 Στ. Τελειώνης ὁδὸς Ἐγνατίας.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Ἰωάννης Λαδάς Μέγαρον Ἴρις, Ρογκότη 3. Ἀναστ. Μπράχαλης
 Τελπζή Χάν ὁδὸς Φράγκων. Γεωργ. Πιακοῦ Τελπζή Χάν ὁδὸς
 Φράγκων. Δημ. Ἡλιάδης Πλατεία Ἀγίας Σοφίας 73. Ἀνδρ.
 Λοβέρδος Στοά Καρασό 64.

ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἀρχιτέκτονες καὶ Ἐργολῆται. Φιλήμων Παιωνίδης Μέγαρον
 Δρακούλη 60—67, Παναγ. Κά. ρας Σιτὲ Σαοῦλ (Μοδιανο),
 Ὀδυσσεὺς Πουσκουλοῦ ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης ἀριθ. 5.

Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ καὶ Ἐργολῆται : Εὐγένιος Μπερνα-
 σκόνι ὁδὸς Ἀναλήψεως 10. Δ. Πεζάρης καὶ Σία ὁδὸς Μητροπό-
 λεως 34. Κων. Παπαδάκης ὁδὸς Δ' Ἐσπερά 32. Γερασ. Ἀρ-
 σένης ὁδὸς Ταυμιακή 69. Βασίλ. Βασιλειάδης Μέγαρον Καζέ-
 (Οἰκοδ. Ἐταιρία), Σαλβατόρ Ποζέλι Λέβαντ Σίτου 64, Πανα-
 γιώτης Μοσχονήσιος Ἐγνατίας 354.

Μηχανολόγος : Βασίλειος Δημητρίου Λεωφ. Βασ. Γεωργίου 36.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Μηχανουργοί : Ἀλέξ. Πουτοῦ ὁδὸς Κουντουριώτου 40.

Δημ. Μαχίλης » Νεοῦσης 10.

Ἐργοστάσιον Ἐυλουργικῆς : Β. Οἰκονόμου καὶ Δ. Σαρμαρᾶς ὁδὸς
 Λέντας Σαφῶ 19.

Ἀεριοῦχα ποτά : Ἡρ. Δόντης, ὁδὸς Ὀδυσσεὺς 14.

Οἶνονπνεύματα : Δ. Σαρμαρᾶς καὶ Β. Οἰκονόμου Λέντας Σαφῶ 19.

Ποτά : Μάριος Μόλχο, ὁδὸς Συγγροῦ 65.

Βαφεῖον : Ἰωάν. Μπενβενίστε, ὁδὸς Κολοῦρου 12.

(Συνέχεια ὀπίσθεν)